

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ
ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ

Αριθμός Απόφασης
22/ 2016

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Θεοδώρα Θεοδοσιάδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Σταύρο Κουκουγιάννη, Πρωτόδικη, Ευσταθία Δάφα, Πρωτόδικη - Εισηγήτρια, τους οποίους όρισε η Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Πρόεδρος Πρωτοδικών και από τη γραμματέα Αθανασία Οικονομοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 18 Δεκεμβρίου 2015, για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΩΝ ΚΑΛΟΥΝΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1.... και 2. ..., αμφοτέρων κατοίκων Λαμίας, οδός ..., εκ των οποίων ο μεν πρώτος παραστάθηκε μετά, η δε δεύτερη δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Δημητρίου Κουρδή (ΔΣΛαμίας), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΚΛΗΣΗ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αμερικής, αρ. 4, νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων της Νικόλαου Ξανάλατου (ΔΣΑ) και Απόλλωνα Βολιώτη (ΔΣΒόλου), οι οποίοι κατέθεσαν προτάσεις.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 18.05.2015 αγωγή τους που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό κατάθεσης δικογράφου ..., η οποία προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 18ης.09.2015 και εγγράφηκε στο πινάκιο, οπότε και η συζήτησή της ματαιώθηκε και ήδη επαναφέρεται προς συζήτηση, με την από 24.09.2015 κλήση που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με τον ίδιο ως άνω αριθμό κατάθεσης δικογράφου, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως ανωτέρω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους αναφέρθηκαν στις προτάσεις τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

A. Από τη διάταξη του άρθρου 806 ΑΚ προκύπτει ότι ουσιώδη στοιχεία της σύμβασης δανείου είναι: α) χρήματα ή άλλα αντικαταστατά πράγματα, β) μεταβίβαση της κυριότητας αυτών από το δανειστή στον οφειλέτη, γ) συμφωνία των μερών περί αποδόσεως άλλων πραγμάτων της ίδιας ποιότητας και ποσότητας, δ) η μεταβίβαση κυριότητας των αντικαταστατών πραγμάτων να γίνεται με τον αποκλειστικό σκοπό της χρησιμοποίησής των, από τον δανειζόμενο και δη της αναλώσεώς των, από τούτον. Δηλαδή, αναγκαίο στοιχείο του δανείου είναι, εκτός του να υπάρχει καταρτισμένη σύμβαση, κατά τους όρους των άρθρων 185 -195 ΑΚ, η παράδοση και μεταβίβαση της κυριότητας των πραγμάτων (ΑΠ 1802/2007, ΕφΑΘ 3706/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ωστόσο, όπως γίνεται δεκτό, για την κατάρτιση του δανείου, δεν απαιτείται οπωσδήποτε μεταβίβαση της κυριότητας των πραγμάτων, που αποτελούν το αντικείμενο του δανείου, όπως ρητά αναφέρει η ΑΚ 806, αλλά αρκεί το δάνεισμα να περιέρχεται από την περιουσία του δανειοδότη, στην περιουσία του δανειολήπτη. Το οικονομικό αυτό αποτέλεσμα επέρχεται π.χ. με συμφωνία των μερών, ότι το οφειλόμενο χρέος από άλλη αιτία, θα οφείλεται εφεξής, λόγω δανείου, με επιταγή, γραμμάτιο εις διαταγήν ή συναλλαγματική, που εκδίδεται ή οπισθογραφείται υπέρ του δανειολήπτη, με εκχώρηση απαίτησης, με πράξη γύρου (πίστωση τραπεζικού λογαριασμού του λήπτη) κ.α. (βλ. Απ. Γεωργιάδη, Ενοχικό Δίκαιο, Ειδικό Μέρος, Τόμος Ι (2004), σελ. 577, Β. Βαθρακοκούλη, ΕρΝομΑΚ, Τόμος Γ, Ημιτόμος Γ, σελ. 354). Η κατά τα ανωτέρω, δε, μεταβίβαση της κυριότητας του δανείσματος δεν αποτελεί τύπο της δανειακής συμβάσεως, εις τρόπον, ώστε, αν αυτή ελλείπει, να θεωρείται ότι η σύμβαση δεν καταρτίστηκε, αλλά αποτελεί προϋπόθεση αυτής, επιβαλλόμενη, μάλιστα, από την ανωτέρω διάταξη, η οποία δεν είναι αναγκαστικού δικαίου (ΑΠ 609/2005 Δ/νη 47.1014, ΕφΑΘ 1167/2011 Δ/νη 2012.1065).

B. Κατά την προϊσχύσασα εξαιρετική νομισματική νομοθεσία και ειδικότερα σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 11 εδ. β' του Ν. 5422/1932, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 3 του ΝΔ της 14.7.1932 (που κυρώθηκε με τον Ν. 5665/1932) και με το άρθρο 6 του ΑΝ 800/1937, απαγορεύθηκε η συνομολόγηση υποχρεώσεων στην ημεδαπή, σε ξένο νόμισμα ή συνάλλαγμα, με δάνεια ή άλλες συμβάσεις, με εξαίρεση τα συναπτόμενα από τις Κτηματικές Τράπεζες, που

εδρεύουν στην Ελλάδα ενυπόθηκα δάνεια, καθώς και τα δάνεια που αφορούν τη χρηματοδότηση του εισαγωγικού εμπορίου. Κατά το άρθρο 4 του ΑΝ 362/1945, κάθε δικαιοπραξία από την οποία πηγάζουν αξιώσεις ή υποχρεώσεις, για την καταβολή τιμήματος ή μισθώματος ή αμοιβής πάσης φύσεως, υπηρεσιών ή έργου υπέρ προσώπου διαμένοντος στην Ελλάδα, μπορεί να συνομολογείται μόνο σε δραχμές, η ρήτρα δε σε δικαιοπραξία, με την οποία συνομολογούνται αξιώσεις ή υποχρεώσεις σε ξένο νόμισμα ή συνάλλαγμα, είναι άκυρη. Στην περίπτωση αυτή το αρμόδιο δικαστήριο προσδιορίζει, κατά την κρίση αγαθού ανδρός, τη δίκαιη αντιπαροχή, η οποία όμως δεν μπορεί να είναι ανώτερη του ισάξιου σε δραχμές, του αναφερόμενου στη ρήτρα ποσού χρυσού, χρυσών νομισμάτων ή συναλλάγματος, επί τη βάση της νόμιμης τιμής αυτών, κατά την ημέρα της συνομολογήσεως της δικαιοπραξίας, εφόσον και το προκύπτον έτσι, ποσό δραχμών, δεν θα θεωρείται υπέρογκο. Οι διατάξεις αυτές του Ν. 362/1945 έχουν εφαρμογή, κατά διασταλτική ερμηνεία, σε κάθε δικαιοπραξία εν ζωή, με την οποία συνομολογούνται αξιώσεις και υποχρεώσεις σε χρυσό ή ξένο νόμισμα, επομένως δε και σε σύμβαση δανείου (ΑΠ 971/1996 ΕΕΝ 1998.164, ΕφαΘ 91/2004 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Με την υπ αριθμ. 267/9.4.1953 ΠΥΣ (παρ. 7), όμως, θεσπίστηκε μερική εξαίρεση από τις ανωτέρω απαγορεύσεις. Ειδικότερα, με την ανωτέρω ΠΥΣ επιτράπηκε η κατάρτιση δανειακών συμβάσεων με ρήτρα ξένου νομίσματος (ΟΛΑΠ 21/1990 ΕλλΔ 31.811). Περαιτέρω, με την υπ' αριθμ. 142/13.11.1978 ΠΥΣ εγκρίθηκε η κατά την υπ' αριθμ. 187/19.10.1978 συνεδρίαση της Νομισματικής Επιτροπής (Υποεπιτροπής Πιστώσεων), ληφθείσα απόφαση, με την οποία επιτράπηκε η εκ μέρους των τραπεζών, χορήγηση πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων σε ξένο νόμισμα, σε ημεδαπές ή αλλοδαπές ναυτιλιακές επιχειρήσεις. Επακολούθησε η έκδοση της υπ' αριθμ. 1976 της 19/25.9.1991, Πράξης του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας, στον οποίο, ως σημειωθεί, είχαν μεταβιβαστεί οι αρμοδιότητες της Νομισματικής Επιτροπής και των υποεπιτροπών της (άρθρο 1 Ν. 1266/1982), με την οποία επιτράπηκε ο δανεισμός σε συνάλλαγμα, ιδιωτικών και δημοσίων επιχειρήσεων. Επιπλέον, με την υπ' αριθμ. 537/1993 Πράξη του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας, η οποία συμπλήρωσε την ΠΔΤΕ 1976/19.9.91, διευκρινίστηκε ότι επιτρεπόταν ο δανεισμός σε συνάλλαγμα, φυσικών και νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου, από τις εμπορικές και κτηματικές τράπεζες, στο πλαίσιο της πιο πάνω Πράξης, για την κατασκευή, επισκευή και αγορά ακινήτων στην Ελλάδα, που

προορίζονται για ιδιόχρηση ως κατοικίες ή εκμετάλλευση. Τέλος, με την υπ' αριθμ. 2325 της 2/11.8.1994 Πράξη του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας, όπως τροποποιήθηκε με την υπ' αριθμ. 2342 της 24/29.11.1994 Πράξη του ίδιου και η οποία εκδόθηκε, στο πλαίσιο του ΠΔ 96/1993, Περί προσαρμογής της Ελληνικής νομοθεσίας, στις διατάξεις της Οδηγίας αριθμ. 88/361/ΕΟΚ και της Οδηγίας αριθμ. 92/122/ΕΟΚ, σχετικά με την «κίνηση κεφαλαίων», περιορίστηκε ακόμη περισσότερο η αρχή της απαγορεύσεως συνάψεως τραπεζικών δανείων σε ξένο νόμισμα. Συγκεκριμένα, με την εν λόγω ΠΔΤΕ, επιτράπηκε χωρίς περιορισμούς, η χρηματοδότηση σε συνάλλαγμα, φυσικών και νομικών προσώπων. Μάλιστα, στο άρθρο 1 του πρώτου κεφαλαίου αυτής ορίζεται ότι «η διάρκεια, η τυχόν περίοδος ανανέωσης ή παράτασης των δανείων που συνάπτονται από την έναρξη ισχύος της παρούσας Πράξης, το επιτόκιο και οι λοιποί όροι καθορίζονται ελεύθερα μεταξύ των συναλλασσομένων μερών» (ΑΠ 2196/2009 ΧΡΙΑΔ 2011.105). Επακολούθησε ο Ν. 2842/2000, με τον οποίο αντικαταστάθηκε η δραχμή με το Ευρώ, με την εισαγωγή του ως ενιαίου ευρωπαϊκού νομίσματος, σε όλα τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και την, εντεύθεν, ομαλοποίηση της οικονομικής καταστάσεως στην Ελλάδα. Παράλληλα, στο άρθρο 5 παρ. 1 του ως άνω νόμου ορίστηκε ότι «Ι. Καταργούνται οι διατάξεις του Ν. 362/1945, το άρθρο 2 του Ν. 944/1946 και γενικά κάθε διάταξη που απαγορεύει τη συνομολόγηση απαιτήσεων και υποχρεώσεων στην Ελλάδα: α) σε συνάλλαγμα, χρυσό ή χρυσά νομίσματα, β) σε εγχώριο νόμισμα, εφόσον το ποσό των απαιτήσεων και υποχρεώσεων αφήνεται να προσδιοριστεί από την τιμή του συναλλάγματος, του χρυσού, χρυσών νομισμάτων ή του τιμαρίθμου». Έτσι, με την ανωτέρω διάταξη ουδεμία αμφιβολία υπάρχει, ως προς την νομιμότητα της συνομολόγησης οποιασδήποτε ενοχής σε ξένο νόμισμα (ΑΠ 2196/2009 ό.π.).

Γ. Σύμφωνα με τις παρ. 3 και 5 της προαναφερόμενης, υπ' αριθμ. 2325/1994, Πράξης του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας (όπως η παρ. 3 αντικαταστάθηκε με την ΠΔΤΕ 2342/1994), «3. Το προϊόν του δανείου μπορεί να διατεθεί και απευθείας στο εξωτερικό μέσω της δανείστριας τράπεζας για τους σκοπούς που αναφέρονται στη δανειακή σύμβαση ή να κατατεθεί σε λογαριασμό συναλλάγματος στην εν λόγω τράπεζα. Οι τράπεζες στις οποίες τηρούνται οι ως άνω λογαριασμοί έχουν την υποχρέωση να διαβιβάζουν στη δανείστρια ή μεσολαβούσα τράπεζα η οποία τηρεί τον σχετικό φάκελο και έχει την ευθύνη της συναλλαγματικής εξυπηρέτησης του δανείου τις βεβαιώσεις αγοράς

συναλλάγματος, αφού προηγουμένως ακυρωθούν, στις οποίες οι τράπεζες θα αναγράφουν, κατά την έκδοσή τους, ότι το δραχμοποιούμενο συνάλλαγμα αφορά το δάνειο που έχει συναφθεί σύμφωνα με την παρούσα Πράξη καθώς και τα παραστατικά χρησιμοποίησης του δανείου (...5...) Οι δανείστριες τράπεζες οφείλουν να τηρούν σε ειδικά κατά δάνειο φάκελο τα εξής δικαιολογητικά : α) Τις βεβαιώσεις αγοράς συναλλάγματος, αφού προηγουμένως ακυρωθούν, στις οποίες οι τράπεζες θα αναγράφουν, κατά την έκδοσή τους, ότι το δραχμοποιούμενο συνάλλαγμα αφορά το δάνειο που έχει συναφθεί σύμφωνα με την παρούσα Πράξη, β)...».

Δ. Οι διατάξεις των άρθρων 371 - 373 ΑΚ προβλέπουν: α. ποιά είναι η τύχη της συμβάσεως, όταν οι συμβαλλόμενοι αναθέτουν σε έναν απ' αυτούς ή σε τρίτο να προσδιορίσει την παροχή μετά την κατάρτιση της συμβάσεως (ΑΚ 372 και 373) και β. πως πρέπει να γίνει ο προσδιορισμός της παροχής στην περίπτωση, που δε συνάγεται τούτο ερμηνευτικά από τη σύμβαση (ΑΚ 371). Οι διατάξεις αυτές προϋποθέτουν, αλλά και ταυτόχρονα οριοθετούν, την αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων. Απ' αυτές συνάγεται, ότι οι συμβαλλόμενοι είναι κατ' αρχήν ελεύθεροι να αφήσουν απροσδιόριστη την παροχή, κατά την κατάρτιση της συμβάσεως και να προβλέψουν απλώς έναν τρόπο άρσεως της αοριστίας στο μέλλον, αρκεί να μην υπερβούν τα όρια που καθορίζουν οι ΑΚ 372 - 373. Συγκεκριμένα άκυρη είναι, σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, η σύμβαση, μόνο όταν ο προσδιορισμός της παροχής ανατέθηκε στην απόλυτη κρίση του ενός από τους συμβαλλομένους (ΑΚ 372), όπως επίσης, όταν ανατέθηκε στην απόλυτη κρίση τρίτου και αυτός ο τρίτος δεν μπορεί ή αρνείται ή καθυστερεί να προσδιορίσει την παροχή (ΑΚ 373). Ενώ δηλαδή στην πρώτη περίπτωση (ΑΚ 372) μόνη η εξάρτηση του περιεχομένου της παροχής από την απόλυτη κρίση ενός από τους συμβαλλομένους επάγεται ακυρότητα της συμβάσεως, στη δεύτερη περίπτωση (ΑΚ 373), η σύμβαση είναι τότε μόνο άκυρη, όταν ο τρίτος στην απόλυτη κρίση του οποίου αφέθηκε ο προσδιορισμός της αρχικά αόριστης παροχής, δεν είναι σε θέση ή αρνείται ή καθυστερεί να προσδιορίσει την παροχή (βλ. Γεωργιάδη - Σταθόπουλο, ΑΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ, Τόμος ΙΙ, υπό το άρθρο 371 επ., σελ. 314). Περαιτέρω, δεν υπάρχει περιθώριο εφαρμογής των διατάξεων ΑΚ 371 επ., όταν η αοριστία της παροχής είναι μόνο φαινομενική, όταν δηλαδή ο προσδιορισμός της παροχής είναι θέμα απλού

υπολογισμού (π.χ. με το ταξίμετρο), ενώ το ίδιο θα πρέπει να γίνει δεκτό και στην περίπτωση, που ο καθορισμός του ύψους της παροχής συμφωνήθηκε να γίνει με διαγνωστικά αντικειμενικά μέτρα, όπως είναι η αγοραία ή η χρηματιστηριακή αξία του αντικειμένου της παροχής (ΑΠ 203/1966 ΝοΒ 14.1030).

Ε. Σύμφωνα με όσα ορίζονται στο άρθρο 2 παρ. 1 του Ν. 2251/1994 όροι, που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για μελλοντικές συμβάσεις (γενικοί όροι των συναλλαγών), δεν δεσμεύουν τον καταναλωτή, εάν κατά την κατάρτιση της σύμβασης τους αγνοούσε ανυπαίτιως, όπως, ιδίως, όταν ο προμηθευτής δεν του υπέδειξε την ύπαρξή τους ή του στέρησε τη δυνατότητα να λάβει πραγματική γνώση του περιεχομένου τους. Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 6 του Ν. 2251/1994 οι γενικοί όροι των συναλλαγών (Γ.Ο.Σ.) απαγορεύονται και είναι άκυροι αν έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, όπως είναι και ο πελάτης της τράπεζας, στον οποίο αυτή, χωρίς ουσιαστική διαπραγμάτευση, αλλά με βάση προδιατυπωμένους όρους, χορηγεί, εκτός των άλλων, καταναλωτικά, ή στεγαστικά δάνεια. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας τέτοιου γενικού όρου ενσωματωμένου σε σύμβαση κρίνεται αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψή της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης από την οποία αυτή εξαρτάται. Εξάλλου, εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των Γ.Ο.Σ. που συνεπάγεται σημαντική διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας, στην παρ. 7 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 απαριθμούνται ενδεικτικώς και τριάντα δύο περιπτώσεις γενικών όρων, που θεωρούνται άνευ ετέρου (per se) καταχρηστικοί, χωρίς ως προς αυτούς να ερευνάται η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας, αφού αυτοί θεωρούνται κατ' αμάχητο τεκμήριο ότι έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα (ΑΠ 561/2014, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 7/2011 Δ/νη 2011.468). Μεταξύ δε των όρων αυτών περιλαμβάνονται, κατά την περίπτωση κδ' της ανωτέρω διάταξης οι όροι που βεβαιώνουν ότι ο καταναλωτής γνωρίζει ορισμένους όρους της σύμβασης ή την κατάσταση των προμηθευόμενων πραγμάτων ή την ποιότητα των υπηρεσιών, ενώ πραγματικά τα αγνοεί. Περαιτέρω το δίκαιο των ΓΟΣ διέπεται από την αρχή της διαφάνειας, η οποία διατυπώνεται ρητά και στο

άρθρο 5 της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5-4-1993 που ενσωματώθηκε στο εθνικό δίκαιο με τον ως άνω ν.2251/1994, σύμφωνα με την οποία οι ΓΟΣ πρέπει να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, ώστε ο καταναλωτής να είναι σε θέση να διαγνώσει εκ των προτέρων κρίσιμα στοιχεία ή μεγέθη της σύμβασης όπως η διάρκεια της και τα μεγέθη που περιλαμβάνονται στη βασική σχέση παροχής και αντιπαροχής (ΑΠ 561/2014, ΑΠ 7/2011, ό.π., ΑΠ 430/2005 ΔΕΕ 2005.460, Εφ θεσ 1034/2013, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, κατά την έννοια των παραπάνω διατάξεων, οι οποίες ως προς τον έλεγχο των Γ.Ο.Σ. αποτελούν εξειδίκευση του γενικού κανόνα του άρθρου 281 του ΑΚ, με τα αναφερόμενα σε αυτές κριτήρια, για την κρίση της ακυρότητας ή μη ως καταχρηστικών των όρων αυτών λαμβάνεται υπόψη, κατά κύριο λόγο, το συμφέρον του καταναλωτή, με συνεκτίμηση, όμως, της φύσης των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σχετική σύμβαση, καθώς και του σκοπού της, πάντοτε δε στα πλαίσια επίτευξης σχετικής ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων μερών. Ως μέτρο ελέγχου της διατάραξης της ισορροπίας αυτής χρησιμεύει κάθε φορά το ενδοτικό δίκαιο που ισχύει για τη συγκεκριμένη σύμβαση (ΕφΘεσ 1034/2013, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τα συμφέροντα, η διατάραξη της ισορροπίας των οποίων εις βάρος του καταναλωτή μπορεί να χαρακτηρίσει έναν γενικό όρο άκυρο ως καταχρηστικό, πρέπει να είναι ουσιώδη, η διατάραξη δε αυτή πρέπει να είναι ιδιαίτερα σημαντική σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστης (ΟΛΑΠ 6/2006 ΔΕΕ 2006.665, ΑΠ 430/2005 ΔΕΕ 2005.460). Έτσι, με τους ΓΟΣ είτε επιχειρείται απόκλιση από ρυθμίσεις του ενδοτικού δικαίου είτε ρυθμίζονται πρόσθετα στοιχεία που δεν αντιμετωπίζονται από διατάξεις ενδοτικού δικαίου. Δεν απαγορεύεται όμως η απόκλιση από οποιαδήποτε διάταξη του ενδοτικού δικαίου αλλά (μόνο από εκείνες που φέρουν καθοδηγητικό χαρακτήρα ή σε περίπτωση άτυπων συναλλακτικών μορφών, από τα ουσιώδη, για την επίτευξη του σκοπού και της διατήρησης της φύσης της σύμβασης, δικαιώματα και υποχρεώσεις των μερών που απηγούν πράγματι δικαιολογημένες προσδοκίες του πελάτη για το συγκεκριμένο είδος συναλλαγής. Καταχρηστικός και συνεπώς άκυρος είναι κάθε ΓΟΣ, ο οποίος χωρίς επαρκή και εύλογη αιτία αποκλίνει από ουσιώδεις βασικές αξιολογήσεις του ενδοτικού δικαίου, δηλαδή από τυπικές και συναλλακτικά δικαιολογημένες προσδοκίες του πελάτη.

Η καθοδηγητική λειτουργία διαταράσσεται όταν με το περιεχόμενο του Γ.Ο.Σ αλλάζει η εικόνα που έχει διαμορφωθεί με βάση τους κανόνες του ενδοτικού δικαίου για τη συγκεκριμένη συμβατική μορφή (ΑΠ 561/2014, Εφ. Αθ. 1471/2013, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Περαιτέρω, ο υπολογισμός του τόκου με βάση το έτος 360 ημερών προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει το άρθρο 2 παρ. 6 του Ν. 2251/1994. Ειδικότερα, με το να υπολογίζεται το επιτόκιο σε 360 ημέρες ο καταναλωτής δεν πληροφορείται το πραγματικό ετήσιο επιτόκιο, όπως αυτό θα έπρεπε να προσδιορίζεται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ. 3 ΑΚ. Όταν η Τράπεζα διασπά εντελώς τεχνητά και κατ' αποκλεισμό των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή, το χρονικό διάστημα (έτος), στο οποίο όφειλε να αναφέρεται το επιτόκιο, δημιουργεί μια πρόσθετη επιβάρυνση του καταναλωτή/δανειολήπτη, ο οποίος πλέον (όταν το επιτόκιο μιας ημέρας προσδιορίζεται με βάση έτος 360 ημερών) για κάθε ημέρα επιβαρύνεται, με περισσότερους τόκους κατά ποσοστό 1,3889%. Άλλωστε, το έτος των 365 ημερών ισχύει και εφαρμόζεται σήμερα κατ' επιταγή της κοινής υπουργικής απόφασης (ΚΥΑ) Ζ1-178/13-2-2001, σκοπός της οποίας, όπως αναφέρεται στο πρώτο άρθρο της "είναι η εναρμόνιση προς τις διατάξεις της Σύστασης 97/489/ΕΚ της Επιτροπής της 30ης Ιουλίου 1997 "σχετικά με τις συναλλαγές που γίνονται με μέσα ηλεκτρονικής πληρωμής και ιδίως όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ του εκδότη και του κατόχου", σε προσαρμογή προς τις διατάξεις της Οδηγίας 98/7/ΕΚ, προκειμένου για καταναλωτικά δάνεια και ειδικότερα συναλλαγές με πιστωτικές κάρτες, καθώς και κατ' επιταγή της υπ' αριθμ. Ζ1-798/25-6-2008 απόφασης του Υπουργού Ανάπτυξης, όσον αφορά στις συμβάσεις στεγαστικών δανείων (ΑΠ 1331/2012, ΧΡΗΔΙΚ 2013/145, ΑΠ 2021/2010, ΑΠ 430/2005, ΕφΘεσ 1034/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, από τις διατάξεις των άρθρων 298, 299, 330 εδ. β', 914 ΑΚ προκύπτει ότι η αδικοπρακτική ευθύνη προς αποζημίωση προϋποθέτει συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια, επέλευση περιουσιακής ζημίας και ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της, περιουσιακού ή μη χαρακτήρα, ζημίας. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να

συνίσταται σε θετική ενέργεια ή σε παράλειψη ορισμένης ενέργειας. Για την κατάφαση της παρανομίας δεν απαιτείται παράβαση συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, αλλά αρκεί η αντίθεση της συμπεριφοράς στο γενικότερο πνεύμα του δικαίου ή στις επιταγές της έννομης τάξεως. Την ευθύνη για αποζημίωση ως προς ορισμένα (ειδικά) θέματα, καλύπτει η ρυθμιστική εμβέλεια του άρθρου 8 του ν. 2251/1994 για την "προστασία των καταναλωτών", το οποίο στην παρ. 1 αυτού, ορίζει ότι «Ο παρέχων υπηρεσίες ευθύνεται για κάθε περιουσιακή ζημία ή ηθική βλάβη που προκάλεσε παράνομα και υπαίτια, με πράξη ή παράλειψή του, κατά την παροχή αυτών στον καταναλωτή. Ως παρέχων υπηρεσίες νοείται όποιος, στο πλαίσιο της άσκησης επαγγελματικής δραστηριότητας, παρέχει υπηρεσία κατά τρόπο ανεξάρτητο», στην δε παρ. 4 αυτού ότι «Ο παρέχων υπηρεσίες φέρει το βάρος της απόδειξης για την έλλειψη παρανομίας και υπαιτιότητάς του». Για τη θεμελίωση της (αδικοπρακτικής) ευθύνης απαιτείται όπως προεκτέθηκε παράνομη και υπαίτια πρόκληση ζημίας. Αμφότερες οι προϋποθέσεις αυτές (παρανομία και υπαιτιότητα) συντρέχουν ταυτοχρόνως με βάση τη θεώρηση της αμέλειας ως μορφής πταίσματος και ως μορφής παρανομίας. Έτσι, αν, στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών από την τράπεζα εκδηλωθεί συμπεριφορά μη ανταποκρινόμενη στην ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια δηλαδή στις συναλλακτικές υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας τότε η συμπεριφορά αυτή είναι παράνομη και συγχρόνως υπαίτια (Εφ. Αθ. 1403/2015, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ενόψει δε της καθιερούμενης, συναφώς, νόθου αντικειμενικής ευθύνης, με την έννοια της αντιστροφής του βάρους αποδείξεως τόσο ως προς την υπαιτιότητα όσο και ως προς την παρανομία, ο ζημιωθείς φέρει το βάρος να αποδείξει την παροχή των υπηρεσιών, τη ζημία του και τον αιτιώδη σύνδεσμο της ζημίας με την εν γένει παροχή των υπηρεσιών, όχι όμως και τη συγκεκριμένη πράξη ή παράλειψη που επέφερε το ζημιολόγο αποτέλεσμα, ενώ ο παρέχων τις υπηρεσίες προκειμένου να απαλλαγεί από την ευθύνη, πρέπει να αποδείξει είτε την ανυπαρξία παράνομης και υπαίτιας πράξεώς του, είτε την έλλειψη αιτιώδους συνδέσμου της ζημίας με την παράνομη και υπαίτια πράξη του, είτε τη συνδρομή κάποιου λόγου επαγόμενου την άρση ή τη μείωση της ευθύνης του (ΑΠ 535/2012 δημ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1382/2009 ΝοΒ 2010, 919, ΑΠ 589/2001, ΔΕΕ 2001, 1117).

ΣΤ. Κατά το άρθρο 179 ΑΚ, το οποίο αποτελεί ειδικότερη περίπτωση

εφαρμογής του προηγούμενου άρθρου 178 ΑΚ, άκυρη ως αντίθετη προς τα χρηστά ήθη είναι ιδίως η δικαιοπραξία, με την οποία δεσμεύεται υπερβολικά η ελευθερία του προσώπου ή η δικαιοπραξία με την οποία εκμεταλλεύεται κάποιος την ανάγκη, την κουφότητα ή την απειρία του άλλου και πετυχαίνει έτσι να συνομολογήσει ή να πάρει για τον εαυτό του ή τρίτο για κάποια παροχή περιουσιακά ωφελήματα που κατά τις περιστάσεις βρίσκονται σε φανερή δυσαναλογία με την παροχή. Από τις διατάξεις αυτές σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 180 ΑΚ, προκύπτει ότι για να χαρακτηριστεί δικαιοπραξία ως αισχροκερδής - καταπλεονεκτική και συνεπώς άκυρη λόγω αντιθέσεώς της προς τα χρηστά ήθη, απαιτείται να συντρέχουν αθροιστικώς τρία στοιχεία, δηλαδή :

- 1) προφανής δυσαναλογία μεταξύ παροχής και αντιπαροχής, που αναφέρεται στην αντικειμενικώς εκτιμώμενη οικονομική αξία αυτών κατά το χρόνο καταρτίσεως της δικαιοπραξίας, 2) συνδρομή ανάγκης, κουφότητας ή απειρίας του αντισυμβαλλομένου. Ως απειρία θεωρείται η έλλειψη της συνήθους πείρας ως προς τα οικονομικά δεδομένα και μεγέθη, ως προς τις τιμές και ως προς τις συναλλαγές, ως κουφότητα η αδιαφορία για τις συνέπειες και τη σημασία των πράξεων, ενώ ως ανάγκη νοείται και η οικονομική, αρκεί να είναι άμεση και επιτακτική και 3) η εκμετάλλευση της γνωστής στον συμβαλλόμενο ανάγκης ή κουφότητας ή απειρίας του αντισυμβαλλομένου του, που συντρέχει όταν επωφελείται ο πρώτος της κατάστασης αυτής και με τον κατάλληλο χειρισμό επιτυγχάνει προφανώς μειωμένη αντιπαροχή. Για τη συνδρομή του στοιχείου της εκμετάλλευσης δεν είναι αναγκαίο να έχει προηγηθεί οποιαδήποτε ενέργεια ή συμπεριφορά του συμβληθέντος επιλήψιμη που να τείνει στην επίτευξη της αισχροκέρδειας. Αν λείπει ένα από τα στοιχεία αυτά δεν μπορεί να γίνει λόγος περί ακυρότητας της δικαιοπραξίας ως αισχροκερδούς, χωρίς να αποκλείεται και στην περίπτωση αυτή ακυρότητα της δικαιοπραξίας λόγω αντιθέσεώς της προς τα χρηστά ήθη κατά τη γενική διάταξη του άρθρου 178 ΑΚ, αν συντρέχουν στοιχεία προσδίδοντα σε αυτή ανήθικο χαρακτήρα (ΑΠ 973/2015, ΑΠ 1726/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Ζ. Κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 147 ΑΚ ως απάτη, που στοιχειοθετεί ελάττωμα της βούλησης και μπορεί να επιφέρει, υπό τη συνδρομή των οριζόμενων στο άρθρα 140, 141 και 914 ΑΚ προϋποθέσεων, ακύρωση της καταρτισθείσας δικαιοπραξίας και υποχρέωση προς αποζημίωση κατά τις

διατάξεις για τις αδικοπραξίες, νοείται κάθε συμπεριφορά, με την οποία ενσυνείδητα και από πρόθεση (αρκεί και ενδεχόμενος δόλος) προκαλείται σε άλλον πλάνη ή ενισχύεται ή διατηρείται πεπλανημένη αντίληψη αυτού, ώστε η συμπεριφορά αυτή να υπήρξε αποφασιστική για την κατάρτιση της δικαιοπραξίας ή τη συνομολόγηση ορισμένων κρίσιμων σημείων αυτής. Η παραπλανητική συμπεριφορά μπορεί να συνίσταται είτε στην παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών (παρελθόντων, παρόντων ή μελλόντων) είτε στην απόκρυψη ή αποσιώπηση εφόσον, στην τελευταία, περίπτωση, ο αποσιωπών ή αποκρύπτων την αλήθεια έχει υποχρέωση να την αποκαλύψει είτε από το νόμο, είτε από την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη (ΑΠ 368/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η, συνεπεία της απάτης, πλάνη του δηλούντος δεν ενδιαφέρει αν είναι συγγνωστή ή όχι, ουσιώδης ή επουσιώδης, καθώς και αν αναφέρεται στα παραγωγικά της βουλήσεως αίτια, αν δε είναι ουσιώδης μπορεί να επιφέρει την

ακύρωση της δικαιοπραξίας και λόγω πλάνης. Ο δόλος του μετερχομένου την απάτη υπάρχει όταν αυτός επιδιώκει ή τουλάχιστον αποδέχεται να παρασυρθεί ο απατώμενος σε δήλωση βουλήσεως, στην οποία δεν θα προέβαινε χωρίς τη δόλια εξαπάτηση, δεν απαιτείται, όμως, ο εξαπατών να επιδιώκει την απόκτηση παρανόμου περιουσιακού οφέλους. Αρκεί μεταξύ της απατηλής συμπεριφοράς του δράστη και της δηλώσεως βουλήσεως του εξαπατηθέντος να υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος, με την έννοια ότι η παραπλανητική αυτή συμπεριφορά του δράστη υπήρξε αποφασιστικό αίτιο για τη δήλωση βουλήσεως του συγκεκριμένου εξαπατηθέντος (ΑΠ 368/2014, ΑΠ 304/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Η. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 140 ΑΚ «*Αν κάποιος καταρτίζει δικαιοπραξία και η δήλωσή του δεν συμφωνεί, από ουσιώδη πλάνη, με την βούλησή του, έχει δικαίωμα να ζητήσει την ακύρωση της δικαιοπραξίας*», ήτοι, πλάνη υπάρχει όταν ο δικαιοπρακτών εννοούσε τη δήλωσή του με νόημα διαφορετικό από εκείνο που έχει από το νόμο, ή αγνοούσε τις έννομες συνέπειες της δήλωσής του. Έτσι, αν κάποιος υπογράφει έγγραφο νομίζοντας εσφαλμένα ότι περιλαμβάνει ορισμένο περιεχόμενο διαφορετικό, βρίσκεται σε πλάνη, η οποία είναι ουσιώδης, αν αναφέρεται σε σημείο τόσο σπουδαίο για την όλη δικαιοπραξία, ώστε το πρόσωπο που πλανήθηκε δεν θα την επιχειρούσε, αν γνώριζε την πραγματική κατάσταση. Η άγνοια όμως πρέπει να είναι ανεπίγρωτη και όχι συνειδητή, γιατί

αυτός που γνωρίζει ότι βρίσκεται σε άγνοια ή διατηρεί αμφιβολίες για την αλήθεια ορισμένης κατάστασης και παρόλα αυτά ενεργεί, δεν βρίσκεται σε πλάνη, όπως λ.χ. όταν κάποιος υπογράφει έγγραφο τελώντας εν γνώσει ότι αγνοεί το περιεχόμενό του ή ότι δεν το έχει κατανοήσει ή ότι δεν γνωρίζει τις έννομες συνέπειες (ΕφΘεσ 1397/1999 ΔΕΕ 1999.1154). Επίσης σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 143 ΑΚ, η πλάνη που αναφέρεται αποκλειστικά στα παραγωγικά αίτια της βούλησης δεν είναι ουσιώδης και δεν επιφέρει ακύρωση της δικαιοπραξίας. Αν όμως τα παραγωγικά αίτια τέθηκαν ως αίρεση ή αν συζητήθηκαν πριν από την κατάρτιση της δικαιοπραξίας και αποτέλεσαν βάση ή προϋπόθεση αυτής, κατά τη θέληση αμφοτέρων των μερών, σύμφωνα με την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη, η πλάνη ως προς τα αίτια αυτά είναι ουσιώδης και μπορεί να επιφέρει ακύρωση της δικαιοπραξίας, όταν τα περιστατικά επί των οποίων τα μέρη κυρίως στήριζαν τη σύναψη της σύμβασης, ως δικαιοπρακτικό της θεμέλιο, δεν συνέτρεχαν ή εκ των υστέρων ανατράπηκαν (ΟΛΑΠ 35/1998, ΟΛΑΠ 5/1990, ΑΠ 1441/2014ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Θ. Από τις διατάξεις των άρθρων 138 και 180 ΑΚ προκύπτει ότι δήλωση βούλησης, που δεν έγινε στα σοβαρά παρά μόνο φαινομενικά αποκαλείται εικονική και είναι άκυρη, θεωρούμενη σαν να μην έγινε. Συνεπώς, εικονική είναι η δήλωση βούλησης, η οποία σε γνώση του δηλούντος δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Σκοπός της εν λόγω δήλωσης είναι να δημιουργηθεί στους άλλους η εντύπωση μεταβολής της νομικής κατάστασης χωρίς να υπάρχει στον δηλούντα πρόθεση τέτοιας πραγματικής μεταβολής. Εικονική μπορεί να είναι η δήλωση βούλησης όχι μόνο σε μονομερή δικαιοπραξία, αλλά και σε σύμβαση, στην τελευταία δε αυτή περίπτωση για την αντίστοιχη ακυρότητα της σύμβασης προϋποτίθεται γνώση της εικονικότητας από τον αντισυμβαλλόμενο του δηλούντος. Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 139 ΑΚ, κατά την οποία η εικονικότητα δεν βλάπτει εκείνον, που συναλλάχθηκε αγνοώντας την, προκύπτει ότι η εικονικότητα και η από αυτήν ακυρότητα υπάρχει μόνο έναντι εκείνου που συναλλάχθηκε εν γνώσει αυτής, όχι δε και κατά εκείνου, που την αγνοεί. Έτσι, στην εικονικότητα μιας σύμβασης, ουσιώδες στοιχείο είναι η γνώση και συμφωνία όλων των, κατά το χρόνο της κατάρτισής της, συμβαλλομένων, για το ότι η σύμβαση που συνήφθη είναι εικονική και δεν παράγει έννομες συνέπειες. Η ακυρότητα δε αυτή είναι απόλυτη, δηλαδή μπορεί να προταθεί από καθέναν, που έχει έννομο συμφέρον, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 180 ΑΚ, 68 και 70 ΚΠολΔ

(ΑΠ 2260/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 159/2013 ΕΠΙΣΚΕΜΠΔ 2013.69).

Ι. Κατά την έννοια του άρθρου 388 ΑΚ, οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες παρέχεται στον έναν από τους συμβαλλόμενους, σε αμφοτεροβαρή σύμβαση (ως τέτοια νοείται και η σύμβαση εντόκου δανείου, βλ. Β.Βαθρακοκοίλη, ΕρΝομΑΚ, άρ. 806, αρ. 30γ), το διαπλαστικό δικαίωμα, να ζητήσει από το Δικαστήριο, την αναγωγή της οφειλόμενης παροχής, στο μέτρο που αρμόζει ή και τη λύση ολόκληρης της σύμβασης, εφόσον η τελευταία δεν έχει ακόμη εκτελεστεί, είναι : α) μεταβολή των περιστατικών, στα οποία κυρίως, ενόψει της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, τα μέρη στήριξαν τη σύναψη της αμφοτεροβαρούς συμβάσεως, β) η μεταβολή μπορεί να είναι μεταγενέστερη της κατάρτισης της σύμβασης και να οφείλεται σε λόγους που ήταν έκτακτοι και δεν μπορούσαν να προβλεφθούν, γ) από την μεταβολή αυτή, η παροχή του οφειλέτη, ενόψει και της αντιπαροχής, να καθίσταται υπέρμετρα επαχθής. Έκτακτα και απρόβλεπτα περιστατικά, κατά την έννοια του ως άνω άρθρου, είναι αυτά που δεν επέρχονται, κατά την κανονική πορεία των πραγμάτων και προκαλούνται από ασυνήθιστα γεγονότα, φυσικά, πολιτικά, κοινωνικά, οικονομικά κλπ. (ΑΠ 998/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1171/2004 ΕλλΔνη 46.157, ΕφΠειρ 444/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η εφαρμογή δηλαδή της ερμηνευομένης διάταξης προϋποθέτει, ότι τα μέρη, κατά το χρόνο κατάρτισης της σύμβασης, έλαβαν υπόψη τους περιστατικά, στα οποία θεμελίωσαν το περιεχόμενο της σύμβασης και απέβλεψαν σε αυτά, τα οποία και απετέλεσαν το βάθρο της σύμβασης (σχετ. ΑΠ 1592/2014, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), στη συνέχεια, δε, απαιτείται, τα όσα περιστατικά θεμελίωσαν την απόφαση των συμβαλλομένων, περί κατάρτισης της σύμβασης, να μεταβλήθηκαν σε χρόνο μεταγενέστερο, τα δε γεγονότα, τα οποία προκάλεσαν τη μεταβολή να έχουν χαρακτήρα έκτακτο και να μην μπορούσαν να προβλεφθούν, πράγμα που συμβαίνει όταν τα παρεμβαλλόμενα περιστατικά, που εισχώρησαν στη σύμβαση, δεν ήταν δυνατόν να διαγνωσθούν, υπό ομαλές οικονομικές συνθήκες. Όχι, όμως, οποιαδήποτε μεταβολή επιδρά στην κατάληξη ή και στην αναπροσαρμογή της σύμβασης, αλλά μόνον εκείνη, που έχει ως συνέπεια, η παροχή του οφειλέτη να θεωρείται υπέρμετρα επαχθής. Το υπέρμετρο της επάχθειας συνιστά το αφετήριο στάδιο κρίσης εφαρμογής του άρθρου 388 του ΑΚ και το Δικαστήριο θα επέμβει με βάση τα αντικειμενικά κριτήρια, αναπλάσσοντας το περιεχόμενο της σύμβασης και αναπροσαρμόζοντας την παροχή έναντι της αντιπαροχής. Περαιτέρω, η διάταξη του άρθρου 288 ΑΚ, κατά την οποία «ο οφειλέτης έχει υποχρέωση να εκπληρώσει την παροχή όπως απαιτεί η καλή

πίστη, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη», εφαρμόζεται σε οποιαδήποτε ενοχή, ασχέτως αν αυτή απορρέει από σύμβαση ετεροβαρή ή αμφοτεροβαρή ή από άλλη δικαιοπραξία ή αν πηγάζει ευθέως από τον νόμο, εκτός αν προβλέπει άλλη ανάλογη ειδική προστασία ή αν συντρέχουν οι ειδικές προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 388 ΑΚ. Παρέχει δε η διάταξη αυτή στο Δικαστή, τη δυνατότητα, όταν, λόγω συνδρομής ειδικών συνθηκών, η εμμονή στην εκπλήρωση της παροχής είναι αντίθετη προς την ευθύτητα και εντιμότητα που επιβάλλονται στις συναλλαγές, να την επεκτείνει ή να την περιορίσει, με βάση αντικειμενικά κριτήρια, κατά τις αντιλήψεις που κρατούν στις συναλλαγές, στο επίπεδο εκείνο, το οποίο ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της συναλλακτικής καλής πίστης. Τη συνδρομή των ειδικών συνθηκών που επιβάλλουν την εφαρμογή της ως άνω διατάξεως οφείλει, για την πληρότητα της αγωγής, να επικαλεσθεί και, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, να αποδείξει ο ενάγων. Ειδικότερα, όταν κατ' εφαρμογή της ως άνω διατάξεως ζητείται η μείωση της συμφωνηθείσας παροχής, ο ενάγων οφείλει να περιλάβει στο εισαγωγικό δικόγραφο, πλην άλλων και πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία, από την εκτίμηση των οποίων να μπορεί να σχηματισθεί δικανική πεποίθηση ότι το προτεινόμενο από αυτόν χρηματικό ανταλλαγμα είναι εκείνο που αντισταθμίζει, σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών, την αξία της αντιπαροχής (σχετ. ΕφΛαμ 51/2015, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τα στοιχεία αυτά, πρόσφορα και συγκεκριμένα και όχι με απλή επανάληψη της διατυπώσεως του νόμου, εφόσον παραλειφθούν, δημιουργούν αοριστία του δικογράφου και ακυρότητα. Το δικαίωμα αναπροσαρμογής, κατά την εν λόγω διάταξη του άρθρου 288 ΑΚ, είναι διαπλαστικό και κατά συνέπεια, τόσο η αγωγή όσο και η απόφαση, είναι διαπλαστικές. Αποτέλεσμα δε τούτου είναι ότι το ασκηθέν δικαίωμα ενεργοποιείται από της επιδόσεως της αγωγής και μελλοντικώς, χωρίς αναδρομικότητα (ΟΛΑΠ 3/2014, ΑΠ 2022/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή τους, όπως αυτή διορθώθηκε παραδεκτά, κατ' αρθρ. 224 εδ. β' ΚΠολΔ, με τις προτάσεις τους, οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι περί τα τέλη του έτους 2006, οπότε είχαν παρέλθει πέντε περίπου έτη από τη σύναψη της αναφερόμενης στην αγωγή σύμβασης στεγαστικού δανείου με την Εμπορική Τράπεζα και αναζητούσαν τρόπους προκειμένου να εξασφαλίσουν χαμηλότερη μηνιαία δόση, ήλθαν σε επαφή με την εναγομένη, η οποία, δια των υπαλλήλων της, αναφέρθηκε στη λύση του δανείου σε ελβετικό φράγκο που εκείνη την περίοδο προσέφερε, το οποίο τους παρουσιάστηκε ως το πλέον συμφέρον,

καθώς, σύμφωνα με τους υπαλλήλους της, εξασφάλιζε χαμηλό επιτόκιο και συνεπώς χαμηλότερη επιβάρυνση στη μηνιαία δόση τους σε σχέση με τα υπόλοιπα δάνεια. Ότι ουδείς κίνδυνος που υπέκρυπτε το εν λόγω δάνειο τους επισημάνθηκε. Ότι εξάλλου, οι ίδιοι κανένα λόγο δεν είχαν να συμβληθούν σε ελβετικά φράγκα, καθώς δεν διέθεταν ούτε επρόκειτο να αποκτήσουν εισοδήματα στο εν λόγω νόμισμα ή να προβούν σε οποιαδήποτε συναλλαγή σε συνάλλαγμα. Ότι κατόπιν τούτων, στις 16.11.2006, συνήψαν, αμφοτέρω ως πρωτοφειλέτες, με την εναγομένη, δια των εκπροσώπων της, την αναφερόμενη στην αγωγή σύμβαση στεγαστικού δανείου, ποσού 199.875,00 ελβετικών φράγκων, με κυμαινόμενο επιτόκιο, απαρτιζόμενο από το Διατραπεζικό επιτόκιο LIBOR (CHF), πλέον περιθωρίου 1,20% και της εισφοράς του ν. 128/75 και με τους λοιπούς αναφερόμενους στην αγωγή όρους. Ότι στις 22.11.2006 εκταμιεύθηκε στον αναφερόμενο στην αγωγή λογαριασμό που τηρούσαν στην εναγομένη το ανωτέρω ποσό, ήτοι σε νόμισμα ευρώ 125.834,17, η δε μηνιαία τοκοχρεωλυτική τους δόση, όπως την υπολόγισαν υπάλληλοι της εναγομένης θα ανερχόταν κατά μέσο όρο στο συνολικό ποσό των 860 ευρώ, πλέον τόκων και ασφαλίσεων. Ότι το ποσό της συνολικής μηνιαίας δόσης τους ανέρχονταν, από το έτος 2007 έως και το τέλος του 2010, με μικρές αποκλίσεις, σε 850 - 900 ευρώ, ενώ από τις αρχές του έτους 2011 και εφεξής άρχισε να αυξάνεται και να ανέρχεται σε 1.050 - 1.100 ευρώ, μέχρι τη στιγμή που, στις 15.01.2015, υπήρξε η ραγδαία και αιφνίδια ανατροπή στην ισοτιμία των δύο νομισμάτων, ήτοι ελβετικού φράγκου - ευρώ, με αποτέλεσμα σήμερα η μηνιαία δόση τους να ανέρχεται στο ποσό των 1.254 ευρώ. Ότι οι ίδιοι, καθ' όλο το χρονικό διάστημα, που οι δόσεις του δανείου τους αυξάνονταν, πίστευαν ότι τούτο συμβαίνει, εξαιτίας του κυμαινόμενου επιτοκίου, οι υπάλληλοι δε της εναγομένης τους καθησύχαζαν ότι πρόκειται για κάτι προσωρινό. Ότι περαιτέρω, πίστευαν ότι, με την καταβολή των μηνιαίων δόσεών τους, το άληκτο κεφάλαιο του δανείου τους μειώνεται σταδιακά, τούτο δε αποτυπωνόταν και στα μηνιαία ενημερωτικά που τους έστελνε η εναγομένη. Ότι ειδικότερα, μέχρι και τις 15.05.2015 είχαν ήδη καταβάλει στην εναγομένη το συνολικό ποσό των 95.712,79 ευρώ, εκ του οποίου ποσό 77.370,07 ευρώ για κεφάλαιο και 18.325,71 ευρώ για τόκους και συνεπώς έπρεπε το υπόλοιπο του άληκτου κεφαλαίου τους να ανέρχεται σε ποσό $(125.834,17 - 77.370,07 =) 48.464,10$ ευρώ. Ότι στις 15.01.2015, η Κεντρική Τράπεζα της Ελβετίας ανακοίνωσε ότι τερματίζει την πολιτική της ελάχιστης συναλλαγματικής ισοτιμίας που είχε για τα τελευταία 4 χρόνια διαμορφωθεί στο 1,20 περίπου, εξέλιξη που είχε ως αποτέλεσμα

την εκτόξευση της μηνιαίας δόσης τους, στο αναφερθέν ανωτέρω ποσό και το υπόλοιπο του άληκτου δανείου τους να ανέρχεται, στις 09.02.2015, στο ποσό των 94.225,61 ευρώ. Ότι κατόπιν τούτων, αναγκάστηκαν να προσφύγουν σε ειδικούς χρηματοοικονομικούς συμβούλους, με τη βοήθεια των οποίων έκπληκτοι αντιλήφθηκαν ότι η εναγόμενη υπολόγιζε την οφειλή τους σε νόμισμα ελβετικού φράγκου και όχι σε ευρώ, ως το ποσό που εκταμιεύθηκε στο λογαριασμό τους. Ότι η εναγομένη ουδέποτε τους ενημέρωσε, ως όφειλε, για το ανωτέρω γεγονός και κυρίως για τον επιρριπτόμενο στους ίδιους κίνδυνο αλλαγής των συναλλαγματικών ισοτιμιών, ώστε η σύναψη της ανωτέρω σύμβασης καθίσταται πλήρως αδιαφανής. Ότι περαιτέρω και με σκοπό τη διατήρηση της πλάνης τους, παρά το γεγονός ότι η εναγομένη υπολογίζει την οφειλή τους σε νόμισμα ελβετικού φράγκου και συγκεκριμένα στο κάθε φορά ισάξιο αυτού σε ευρώ, με βάση την τρέχουσα συναλλαγματική ισοτιμία, συνεχίζει μέχρι και σήμερα να τους παραδίδει βεβαιώσεις τόκων και κεφαλαίου, στις οποίες τα σχετικά ποσά αναγράφονται σε ευρώ, συμπεριφορά που συνετέλεσε στο να μην αντιληφθούν ότι ουσιώδης όρος της επίμαχης δανειακής σύμβασης ήταν η συνάρτηση της οφειλής τους από την ισοτιμία ευρώ - ελβετικού φράγκου. Ότι η έννοια του συναλλαγματικού κινδύνου δεν ήταν δυνατό να γίνει αντιληπτή από τους ίδιους, ουδέποτε δε ενημερώθηκαν από την εναγομένη, ούτε στην αρχή ούτε μετέπειτα, για τις διακυμάνσεις των συναλλαγματικών ισοτιμιών και τη διαμόρφωση της οφειλής τους, βάσει αυτών. Ότι, επιπλέον, ουδέποτε τους προτάθηκε κανένα πρόγραμμα αντιστάθμισης του συναλλαγματικού κινδύνου, καθόσον όπως πρόσφατα πληροφορήθηκαν, η εναγομένη δε διέθετε τέτοιο πρόγραμμα. Ότι η εναγομένη, με την έκδοση των βεβαιώσεων που τους απέστειλε, τις οποίες υπέβαλλαν στην αρμόδια Δ.Ο.Υ., οι οποίες περιέχουν ψευδείς εγγραφές σε σχέση με τις λογιστικές της καρτέλλες, καθώς στις βεβαιώσεις αυτές παριστάνεται ψευδώς ότι το εκταμιευθέν ποσό είναι 125.834,17 ευρώ κι ότι τα ποσά που έχουν καταβάλει αφορούν στην αποπληρωμή της οφειλής αυτής, ενώ στην πραγματικότητα καταλόγιζε τα ποσά αυτά ως πληρωμή εικονικού δανείου σε ελβετικά φράγκα, τους εξαπάτησε, τα ποσά δε αυτά η εναγομένη αποκόμισε ως κέρδος, με την αγορά και πώληση συναλλάγματος και τη διαφορά της ισοτιμίας, ενώ οι ίδιοι, ως ζημιά. Ότι οι ανωτέρω πράξεις έγιναν προκειμένου να καλλιεργηθεί στους ίδιους η επιδιωκόμενη πλάνη και αφενός να παρασυρθούν στη σύναψη μιας δυσμενούς σύμβασης σε συνάλλαγμα που υπέκρυπτε επενδυτική ενέργεια με αυξημένο κίνδυνο, αφετέρου να μην αντιληφθούν τις

επιπτώσεις που είχε στην περιουσία τους η σύναψη της εν λόγω σύμβασης, ώστε να μην ασκήσουν τα νόμιμα μέσα ανατροπής των αποτελεσμάτων της. Ότι η ανωτέρω δανειακή σύμβαση έφερε τα χαρακτηριστικά της σύμβασης παροχής επενδυτικού προϊόντος, το οποίο απαιτούσε εξειδικευμένη ενημέρωσή τους από πιστοποιημένους προς τούτο υπαλλήλους της εναγομένης. Ότι οι υπάλληλοι, οι οποίοι υπέγραψαν για λογαριασμό της εναγομένης τις ένδικες συμβάσεις, δεν ήταν εξειδικευμένοι και δεν είχαν λάβει τη σχετική πιστοποίηση. Ότι τέλος, δε θα σύναπταν την ανωτέρω σύμβαση σε συνάλλαγμα, αν είχαν ενημερωθεί για τα ζητήματα της ισοτιμίας των δύο νομισμάτων και την αντιστάθμιση του συναλλαγματικού κινδύνου, καθώς τότε θα αντιλαμβάνονταν ότι η ανωτέρω σύμβαση δεν αποτελούσε σύμβαση στεγαστικού δανείου, στην οποία και μόνο οι ίδιοι απέβλεπαν. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά ζητούν, όπως τα αγωγικά αιτήματα εκτιμώνται από το Δικαστήριο : Α) να αναγνωρισθεί : α) ότι δεν υφίσταται υπαρκτή και ενεργή κατ' άρθρο 806 ΑΚ σύμβαση δανείου σε συνάλλαγμα, ποσού 199.875 ελβετικών φράγκων, για το λόγο ότι ουδέποτε τους μεταβιβάστηκε κατά κυριότητα το ανωτέρω ποσόδανείου σε ελβετικά φράγκα, απαραίτητη προϋπόθεση για την κατάρτιση της κατ' άρθρο 806 ΑΚ σύμβασης δανείου, αλλά πραγματοποιήθηκε μόνο λογιστική εγγραφή, β) ότι το ποσό των 125.834,17 ευρώ, το οποίο εκταμιεύθηκε και τους μεταβιβάστηκε, αποτελεί το μοναδικό ποσό κεφαλαίου που οφείλουν να επιστρέψουν στην εναγομένη, ώστε η επίδικη σύμβαση λειτουργεί ως σύμβαση δανείου του ανωτέρω ποσού σε ευρώ, ότι έχουν καταβάλει, έναντι εξόφλησης του κεφαλαίου της επίδικης δανειακής σύμβασης, έως την Ιδη.Οδ^ΟΙδ, το συνολικό ποσό των 77.370,07 ευρώ και ότι το άληκτο κεφάλαιο ανέρχεται, κατά την ίδια ως άνω ημεροχρονολογία, στο ποσό των 48.464,10 ευρώ και γ) ότι η εναγομένη οφείλει να καταβάλει, σε έκαστο εξ αυτών, το ποσό των 5.000 ευρώ, για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που έχουν υποστεί. Ζητούν επίσης να καταδικαστεί η εναγομένη να καταβάλει, σε έκαστο εξ αυτών, το ποσό των 5.000 ευρώ, για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που έχουν υποστεί. Β) Επικουρικά ζητούν να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της επίδικης συμβάσεως, για το λόγο ότι: α) αντίκειται σε απαγορευτικές διατάξεις νόμου κατ' άρθρο 174 ΑΚ, και δη σ' αυτές των ΑΚ 806 και ΠΑΤΕ 1955/1991, που απαγορεύουν τη χορήγηση στεγαστικού δανείου με χρήση χρηματοπιστωτικών παραγώγων, όπως είναι τα δάνεια σε ελβετικά φράγκα, β) επικουρικά, δε, ως αντικείμενη στην ΠΑΤΕ 2325/1994, εφόσον δεν τηρήθηκε η διαδικασία σύναψης δανείου σε συνάλλαγμα και συγκεκριμένα δεν εκδόθηκαν από την

εναγομένη βεβαιώσεις αγοράς συναλλάγματος στις οποίες να εμφανίζεται είτε ότι η ίδια αγόρασε το ποσό του δανείου σε συνάλλαγμα, είτε ακόμη ότι το διέθετε, γ) επικουρικά, κατ' άρθρο 372 ΑΚ, ενόψει του ότι το ποσό της οφειλόμενης εκ μέρους τους μηνιαίας δόσης είναι αόριστο, καθώς συμφωνήθηκε να υπολογίζεται βάσει της συναλλαγματικής ισοτιμίας που προκύπτει από τη διατραπεζική αγορά συναλλάγματος και συνεπώς διαμορφώνεται μονομερώς από την εναγομένη, κατά την ημερομηνία πληρωμής της δόσης, και κατ' απόλυτη κρίση της τελευταίας, δ) επικουρικά, κατ' άρθρο 181 ΑΚ, ολικά, άλλως, μόνον μερικά, ενόψει των ειδικότερα αναφερόμενων όρων της σύμβασης: ι) του όρου περί εξόφλησης, της εκ του επίδικου δανείου οφειλής, σε ελβετικά φράγκα ή σε ευρώ ισάξιο αντίτιμο του συναλλάγματος, υπολογιζόμενο στην ημερομηνία πληρωμής της δόσης, με βάση την ισοτιμία του οικείου συναλλάγματος, όπως αυτή θα προκύψει από την διατραπεζική αγορά συναλλάγματος, δηλαδή του όρου περί επίρριψης στους ενάγοντες, του συναλλαγματικού κινδύνου, ίι) του όρου περί υπολογισμού του τόκου, με βάση έτος 360 ημερών, και ίιι) του όρου με τον οποίο δηλώνεται απ' αυτούς, ότι ενημερώθηκαν πλήρως σχετικά με τα δτκατώματα κατ' υποχρεώσεις τους από τη σύμβαση και τους επεξηγήθηκαν όλοι οι όροι αυτής και ιδίως οι κίνδυνοι που μπορούν να προκύψουν από ενδεχόμενη αύξηση της συναλλαγματικής ισοτιμίας, αναφορικά με την σε ευρώ αποτίμηση του κεφαλαίου του δανείου, της καταβαλλόμενης δόσης και την εν γένει αποπληρωμή του δανείου, οι οποίοι όροι είναι καταχρηστικοί, κατ' άρθρο 2 του Ν. 2251/1994, διότι επιφέρουν διατάραξη της ισορροπίας των συμβαλλομένων, δεν αποτέλεσαν αντικείμενο διαπραγμάτευσης, είναι αόριστοι, προσκρούουν στην αρχή της διαφάνειας, κατά τα διαλαμβανόμενα λεπτομερώς στο δικόγραφο της αγωγής τους, άλλως αντίθετοι στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, κατά τα διαλαμβανόμενα λεπτομερώς στο δικόγραφο της αγωγής τους, καθώς και να υποχρεωθεί η εναγομένη στην μη εφαρμογή τους (επί μερικής ακυρότητας των συγκεκριμένων Γ.Ο.Σ.), ε) όλως επικουρικά, ως αισχροκερδούς, κατά τις διατάξεις των άρθρων 178 και 179 ΑΚ, για το λόγο ότι οι εκπρόσωποι της εναγομένης τους παρέπεισαν να συνάψουν τη σύμβαση, εκμεταλλευόμενοι την κουφότητα και την απειρία τους περί τα χρηματοοικονομικά δεδομένα με αποτέλεσμα αυτοί να συνομολογήσουν μια δυσβάσταχτη παροχή, που τελεί σε προφανή δυσαναλογία με την αντιπαροχή της εναγομένης τράπεζας, αφού η τελευταία είχε φροντίσει να αντισταθμίσει τον συναλλαγματικό κίνδυνο, με αποτέλεσμα να καρπώνεται σε βάρος τους, τη διαφορά της συναλλαγματικής

ισοτιμίας. Γ) Επικουρικά, να κηρυχθεί η ακυρότητα της επίδικης συμβάσεως λόγω απάτης, άλλως, λόγω πλάνης, καθώς η εναγομένη τους εξαπάτησε ότι θα είχαν συμφέρον από το εν λόγω δάνειο, αποκρύπτοντάς τους ότι επρόκειτο για επενδυτικό προϊόν και όχι σύμβαση στεγαστικού δανείου, με αποτέλεσμα οι ίδιοι να παρασυρθούν στη σύναψη της ανωτέρω σύμβασης, ενώ με την ανωτέρω περιγραφόμενη συμπεριφορά τους εξακολουθεί μέχρι σήμερα να τους παραπλανά, άλλως λόγω εικονικότητας, αφού η εναγόμενη ουδέποτε τους χορήγησε συνάλλαγμα ελβετικών φράγκων και κάθε σχετική δήλωση στη σύμβαση είναι εικονική, ώστε να μη γεννάται πραγματική οφειλή τους σε συνάλλαγμα, ήτοι η σύναψη δανείου σε ελβετικό φράγκο δεν ανταποκρίνεται στη βούληση των μερών, κανένας δε λόγος δεν υπήρχε ώστε οι ίδιοι να λάβουν δάνειο στο νόμισμα αυτό, το οποίο δε τελούσε σε πλήρη γνώση της εναγομένης. Δ) Επικουρικά, να αναπροσαρμοστεί η οφειλή τους, κατά την 15.05.2015, στο ποσό των 48.464,10 ευρώ, κατ' άρθρο 388 ΑΚ, άλλως κατ' άρθρο 288 ΑΚ, λόγω της ραγδαίας και απρόβλεπτης υποτίμησης του ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου, μετά από μακρά περίοδο της σταθερότητας στη σχετική ισοτιμία των δύο νομισμάτων, η οποία είχε τεράστια αρνητική επίπτωση στην οφειλή τους έναντι της εναγομένης και επέφερε τη διατάραξη στην ισορροπία της συμβατικής τους σχέσης. Τέλος, ζητούν να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς το καταψηφιστικό της αίτημα και να καταδικαστεί η εναγόμενη στα δικαστικά τους έξοδα. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα, η αγωγή, για το καταψηφιστικό αίτημα της οποίας καταβλήθηκε το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. τα υπ' αρθθ. ... και ... διπλότυπα είσπραξης της ΔΟΥ Λαμίας), αρμοδίως καθ' ύλην φέρεται, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (αρ. 18 ΚΠολΔ), κατά την τακτική διαδικασία. Ωστόσο η πρώτη κύρια βάση αυτής (Αα), ήτοι ότι δεν είναι ενεργή και υπαρκτή η επίδικη σύμβαση στεγαστικού δανείου σε συνάλλαγμα, για το λόγο ότι ουδέποτε τους μεταβίβαστηκε κατά κυριότητα το αναφερόμενο στην αγωγή ποσό δανείου σε ελβετικά φράγκα, τυγχάνει απορριπτέα ως μη νόμιμη, καθόσον η περιέλευση του δανείσματος από την περιουσία του δανειοδότη σε αυτήν του δανειολήπτη μπορεί, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο Α νομική σκέψη της παρούσας, να συντελείται με οποιονδήποτε ισοδύναμο προς τη μεταβίβαση της κυριότητας τρόπο, όπως εν προκειμένω, υπό τα εκτιθέμενα στην αγωγή, με λογιστική εγγραφή του δανείσματος σε ελβετικά φράγκα, τη μετατροπή αυτού από ελβετικά φράγκα σε ευρώ και εν συνεχεία την απόδοση του ποσού σε ευρώ και συνεπώς δεν τίθεται ζήτημα

ανυπαρξίας της καταρτισθείσας μεταξύ των διαδίκων συμβάσεως. Περαιτέρω, η δεύτερη κύρια βάση της αγωγής (Αβ) που αφορά τα αγωγικά αιτήματα περί αναγνώρισης του εκταμιευθέντος ποσού δυνάμει της ανωτέρω συμβάσεως ύψους 125.834,17 ευρώ, του καταβληθέντος έως την 15.05.2015 ποσού για κεφαλαίο, ύψους 77.370,07 ευρώ, καθώς και του άληκτου κεφαλαίου του δανείου την ίδια ημερομηνία, ποσού 48.464,10 ευρώ, πρέπει ν' απορριφθεί ως νόμω αβάσιμη, καθόσον αντικείμενο της κατ' άρθρο 70 ΚΠολΔ αναγνωριστικής αγωγής, μπορεί να είναι η αναγνώριση της ύπαρξης ή της ανυπαρξίας ή του ειδικότερου περιεχομένου μίας έννομης σχέσης, με την έννοια του δικαιώματος ή της υποχρέωσης (ΑΠ 492/2010 ΤΝΠ ΔΣΑ), και όχι η διαπίστωση απλών πραγματικών περιστατικών, δηλαδή της εκταμίευσης και της καταβολής, όπως εν προκειμένω ζητείται (ΑΠ 224/2007, ΑΠ 22/2002 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι και το υπό στοιχείο Αγ αίτημα περί αναγνώρισης και καταδίκης της εναγομένης σε χρηματική ικανοποίηση λόγω τηρηθικής βλάβης των εναγόντων, εξαιτίας της φερόμενης αδικοπρακτικής συμπεριφοράς των υπαλλήλων της, σε βάρος τους, που συνίσταται στην μη ενημέρωση των εναγόντων ως προς τη συναλλαγματική ισοτιμία μεταξύ των δύο νομισμάτων και τον κίνδυνο που απορρέει από αυτήν με περαιτέρω συνέπεια την προσβολή της προσωπικότητάς τους, υπό την έννοια της ανασφάλειας που τους δημιουργήθηκε λόγω του μεταβλητού και του απρόβλεπτου της οφειλής τους, δεδομένου ότι τα επικαλούμενα από τους ενάγοντες πραγματικά περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα δεν συνιστούν αδικοπραξία, υπό την έννοια της διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ, ήτοι πράξη παράνομη και υπαίτια από την οποία προκλήθηκε ζημία και γεννάται υποχρέωση αποζημίωσης, ούτε προσβολή της προσωπικότητας, υπό την έννοια της διάταξης του άρθρου 57 ΑΚ και συνακόλουθα και αποκατάστασης της ηθικής βλάβης. Λείπει, εξάλλου, ο απαιτούμενος αιτιώδης σύνδεσμος, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο Ε νομική σκέψη, μεταξύ της επικαλούμενης από τους ενάγοντες ζημίας με την από την εναγομένη παροχή υπηρεσιών, καθόσον, εν προκειμένω, η ζημία των εναγόντων προήλθε, κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή, από τη διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας ελβετικού φράγκου - ευρώ, την οποία ουδόλως επηρέασε η εναγομένη, αλλά καθορίστηκε από τη διατραπεζική αγορά (βλ. ειδικότερα κατωτέρω). Περαιτέρω, μη νόμιμη και ως εκ τούτου απορριπτέα τυγχάνει η υπό στοιχείο Βα επικουρική βάση της αγωγής, ήτοι ότι η επίδικη σύμβαση είναι άκυρη, ως αντικείμενη στις διατάξεις που απαγορεύουν τη χορήγηση στεγαστικού δανείου με χρήση χρηματοπιστωτικών

παραγώγων, διότι, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην υπό στοιχείο Β νομική σκέψη, δεν είναι απαγορευμένη η χορήγηση στεγαστικού δανείου σε συνάλλαγμα, ενώ παράλληλα η χορήγηση του εν λόγω δανείου δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως επενδυτική υπηρεσία, αφού σκοπός της σύμβασης, κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή, ήταν η λήψη δανείου σε ξένο νόμισμα με ευνοϊκούς όρους, και όχι η βέλτιστη απόδοση ορισμένου κεφαλαίου, όπως απαιτείται για την στοιχειοθέτηση της έννοιας της επενδυτικής υπηρεσίας (βλ. σχετ. άρθρα 4 § 1, 19 §§ 4, 5 και 9 Οδηγίας 2004/39). Συνεπώς, οι σχετικές συναλλαγματικές δραστηριότητες, ήταν, εν προκειμένω, αμιγώς παρεπόμενες της χορήγησης και της αποπληρωμής του επίδικου δανείου σε ξένο νόμισμα, χωρίς τη δημιουργία, μεταξύ των διαδίκων, ταμειακών ροών ή πραγματικών συναλλαγών σε ξένο νόμισμα, αφού, κατά τα επικαλούμενα, το ευρώ ήταν το μοναδικό νόμισμα πληρωμής, ενώ το ελβετικό φράγκο χρησίμευε ως λογιστική μονάδα, ώστε δεν προσδοκάτο περαιτέρω οικονομικό κέρδος, προερχόμενο από την καθ' οιονδήποτε τρόπο εκμετάλλευση του δανείσματος (βλ. ΔΕΕ, C- 312/14, Marton Lantos, σκέψεις 43 επόμε., ΠΠρΘεσ 1101/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συνακόλουθα δε δεν απαιτείτο οι υπάλληλοι που ενημέρωναν τους ενάγοντες να έχουν πιστοποιητικό επαγγελματικής επάρκειας παροχής επενδυτικών συμβουλών κατά το άρθρο 49 παρ. 1 του Ν. 3371 / 2005, όπως αβάσιμα ισχυρίζονται οι τελευταίοι. Επίσης μη νόμιμη και ως εκ τούτου απορριπτέα τυγχάνει η υπό στοιχείο Ββ επικουρική βάση της αγωγής, καθόσον ούτε από την υπ' αριθμ. ΠΑΤΕ 2325/1994, της οποίας γίνεται επίκληση από τους ενάγοντες, ούτε από άλλη διάταξη, τίθεται ως νόμιμη προϋπόθεση της εγκυρότητας της δανειακής σύμβασης σε συνάλλαγμα, η συνδρομή πραγματικής ανάγκης, εκ μέρους του δανειολήπτη, για χορήγηση συναλλάγματος, ενώ η παραβίαση εκ μέρους της τράπεζας, των διατάξεων της παρατιθέμενης, παραπάνω, στην με στοιχείο Γ νομική σκέψη, με αριθμό 2325/1994 ΠΔΤΕ (συγκεκριμένα των παραγράφων 3 και 5 αυτής), την οποία επικαλούνται οι ενάγοντες, δεν συνεπάγεται ακυρότητα του χορηγούμενου σε συνάλλαγμα δανείου, την οποία να δύναται ο δανειολήπτης να επικαλεσθεί, αλλά, ενδεχομένως, κυρώσεις σε βάρος της τράπεζας, επιβαλλόμενες από την εποπτεύουσα αρχή. Επίσης μη νόμιμη και απορριπτέα είναι η υπό στοιχείο Βγ επικουρική βάση της αγωγής, στην οποία γίνεται επίκληση του άρθρου 372 ΑΚ για το λόγο ότι το ύψος της μηνιαίας δόσης αφέθηκε στην απόλυτη κρίση της εναγόμενης τράπεζας, δυνάμενης της τελευταίας να καθορίζει μονομερώς τη συναλλαγματική ισοτιμία ελβετικού φράγκου προς ευρώ, καθώς, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο Δ μείζονα

σκέψη της παρούσας, η τιμή πώλησης συναλλάγματος αποτελεί διαγνωστό αντικειμενικό μέτρο, αφού ισχύει για το σύνολο των συναλλασσομένων, καθορίζεται από τη διατραπεζική αγορά και διαμορφώνεται ημερησίως από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, η οποία εκδίδει δημόσιο δελτίο αναφοράς των ισοτιμιών για κάθε νόμισμα. Πρόκειται επομένως για παράγοντα τρίτο σε σχέση με τους εν προκειμένω συμβαλλομένους, η συμμετοχή του οποίου στην άρση αοριστίας της παροχής, αποκλείει την εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 372 ΑΚ. Ακολουθώντας, με την υπό στοιχείο Βδί επικουρική βάση της κρινομένης αγωγής, οι ενάγοντες στρέφονται κατά του υπ¹ αριθμόν 4.1 όρου, σύμφωνα με τον οποίο «*Η εξόφληση του δανείου από τον οφειλέτη θα γίνει είτε σε αυτούσιο συνάλλαγμα είτε με το σε ευρώ ισάξιο (αντίτιμο) του συναλλάγματος Ελβετικών Φράγκων, υπολογιζόμενο στην ημερομηνία πληρωμής της δόσης, με βάση την ισοτιμία του οικείου συναλλάγματος όπως αυτή θα προκόψει από την διατραπεζική αγορά συναλλάγματος*», επικαλούμενοι ότι με το ανωτέρω όρο παραβιάζεται η, κατ' άρθρο 2 ν. 2251/1994 σε συνδυασμό με το άρθρο 281 ΑΚ, υποχρέωση διαφάνειας και σαφήνειας των γενικών όρων συναλλαγών και επιτρέπεται στην εναγομένη ο μονομερής προσδιορισμός της οφειλής, με κριτήρια μη ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή. Ωστόσο, η εν λόγω επικουρική αγωγική βάση είναι επίσης απορριπτέα, ως μη νόμιμη, καθόσον, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα ειδικότερα στη σχετική υπό στοιχείο Ε νομική σκέψη, καταχρηστικός και συνεπώς άκυρος είναι κάθε ΓΟΣ, ο οποίος χωρίς επαρκή και εύλογη αιτία αποκλίνει από ουσιώδεις βασικές αξιολογήσεις του ενδοτικού δικαίου, δηλαδή από τυπικές και συναλλακτικά δικαιολογημένες προσδοκίες του πελάτη. Εν προκειμένω, όμως, ο ανωτέρω όρος, κατά το αναφερθέν περιεχόμενό του, επαναλαμβάνει τη διάταξη του άρθρου 291 ΑΚ, χωρίς να εισάγει απόκλιση από αυτήν και χωρίς να τη συμπληρώνει με επιπλέον ρυθμίσεις, ώστε δεν μπορεί αυτός να θεωρηθεί, κατά τα ανωτέρω, καταχρηστικός και δεν υπόκειται στο πεδίο εφαρμογής της Οδηγίας 93/13. Εξάλλου, ο ανωτέρω όρος δεν άσχει από αοριστία, κατά το περιεχόμενό του, ενόψει του ότι ο προσδιορισμός της παροχής (μηνιαίας δόσης ή συνολικού ανεξόφλητου κεφαλαίου), σε αυτήν την περίπτωση, δεν καθίσταται αόριστος, αλλά προσδιορίζεται επαρκώς και η ακριβής καταγραφή του είναι θέμα απλού μαθηματικού υπολογισμού, δοθέντος ότι η τιμή πώλησης συναλλάγματος αποτελεί διαγνωστό αντικειμενικό μέτρο, αφού ισχύει για το σύνολο των συναλλασσομένων, και καθορίζεται από τη διατραπεζική αγορά, διαμορφούμενη ημερησίως από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, η οποία εκδίδει δημόσιο δελτίο αναφοράς των ισοτιμιών για κάθε νόμισμα (βλ. ΠΠρΘεσ 1101/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΠΠΘεσ 14236/2015 αδημ.). Περαιτέρω, απορριπτέα προεχόντως ως αόριστη, τυγχάνει η με στοιχείο Βδί επικουρική βάση της κρινομένης αγωγής, σύμφωνα με την οποία βάλλεται ως καταχρηστικός γενικός όρος συναλλαγής ο υπολογισμός του επιτοκίου με βάση έτος 360 αντί 365 ημερών (υπ⁷ αριθμ. 3 όρος), καθώς οι ενάγοντες δεν προσδιορίζουν στο δικόγραφο της αγωγής συγκεκριμένο κονδύλιο ή κονδύλια, τα οποία έχουν εσφαλμένα υπολογισθεί, ως απαιτείται για το ορισμένο του σχετικού ισχυρισμού, αντιθέτως επιχειρείται μια συλλήβδην προσβολή του συνόλου των επιμέρους κονδυλίων του επιδίκου δανείου, συνυπολογιζομένων του κεφαλαίου και των τόκων, χωρίς να προσδιορίζεται η ισοτιμία για έκαστο κονδύλιο, με αποτέλεσμα να είναι αδύνατος ο επιμερισμός του ποσού κατά οποίο οι ενάγοντες παράνομα και καταχρηστικά επιβαρύνθηκαν (πρβλ. ΕφΘεσ

1034/2013, Αρμ 2014.623, ΕφΑΘ 1159/2012, ΠΠρΘεσ 16252/2013 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), Εξάλλου, μη νόμιμη και για το λόγο αυτό απορριπτέα κρίνεται η υπό στοιχείο Βε επικουρική βάση της αγωγής, ήτοι ότι η επίδικη σύμβαση δανείου είναι άκυρη, ως αισχροκερδής, σύμφωνα και με τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχείο ΣΤ νομική σκέψη, καθόσον, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, ο όρος ξένου νομίσματος δεν προσκρούει a priori στα χρηστά ήθη, όπως απαιτεί το άρθρο 178 ΑΚ, αντίθετα ανάγεται στην ίδια τη συμβατική ελευθερία η επιλογή εκ μέρους των συμβαλλομένων μερών του νομίσματος εκπλήρωσης της δανειακής υποχρέωσης. Εξάλλου, δεν συντρέχει, εν προκειμένω, ούτε η προϋπόθεση του άρθρου 179 ΑΚ περί δυσαναλογίας παροχής - αντιπαροχής, αφού η χορήγηση και η αποπληρωμή των επίδικων δανείων σε ξένο νόμισμα, κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή, δεν απέβαινε εκ προοιμίου σε βάρος των εναγουσών, αλλά η αύξηση της οφειλόμενης δόσης επήλθε μετά την ανατροπή της ισοτιμίας ευρώ - ελβετικού φράγκου, ενόψει δε του ότι κρίσιμος χρόνος για να κριθεί η ανηθικότητα, δεν είναι ο χρόνος εκδίκασης της όποιας αγωγής του δανειολήπτη ή της άσκησης αυτής, αλλά ο χρόνος σύναψης της σύμβασης, ώστε είναι αδιάφορη μεταγενέστερη μεταβολή είτε των συνθηκών είτε των περί χρηστών ηθών αντιλήψεων, όπως η ως άνω επικαλούμενη ανατροπή της συναλλαγματικής ισοτιμίας (ΠΠρΘεσ 738/2016 αδημ.). Περαιτέρω, κατά το μέρος που η αγωγή επιχειρείται να θεμελιωθεί επικύρωσις στις διατάξεις περί απάτης, άλλως πλάνης, άλλως εικονικότητας (Γ) πρέπει να απορριφθεί, ως νόμω αβάσιμη. Ειδικότερα, η επικαλούμενη από τους ενάγοντες ψευδής παράσταση των υπαλλήλων της εναγομένης ότι η επίδικη σύμβαση ήταν στεγαστικού δανείου και αθέμιτη απόκρυψη ότι στην πραγματικότητα επρόκειτο για επενδυτικό προϊόν με πολλούς κινδύνους δεν δύσεται να θεμελιώσει απάτη σε βάρος τους, καθόσον, όπως ανωτέρω αναφέρθηκε, η επίδικη σύμβαση δεν συνιστά επενδυτικό προϊόν, όπως αβάσιμα ισχυρίζονται οι ενάγοντες. Για την ύπαρξη δε πλάνης στη δήλωση της βούλησης, οι ενάγοντες θα έπρεπε, κατά την υπογραφή της επίδικης σύμβασης, να αγνοούσαν ότι υπογράφουν σύμβαση στεγαστικού δανείου σε συνάλλαγμα και να νόμιζαν ότι υπογράφουν σύμβαση στεγαστικού δανείου στο εγχώριο νόμισμα, γεγονός που δεν επικαλούνται εν προκειμένω. Μόνη εξάλλου, η επικαλούμενη εκ μέρους τους άγνοια του κινδύνου της συναλλαγματικής διακύμανσης δεν καθιστά ακυρώσιμη, λόγω απάτης ή πλάνης, τη σχετική σύμβαση, από τη στιγμή που, σύμφωνα με τα ιστορούμενα στο δικόγραφο της αγωγής, γνώριζαν ότι υπέγραφαν τη συγκεκριμένη σύμβαση στεγαστικού δανείου σε συνάλλαγμα. Αλλωστε κατά το μέρος που μπορείνα εκτιμηθεί ότι οι ενάγοντες επιχειρούν να στοιχειοθετήσουν πλάνη περί τα παραγωγικά αίτια της βούλησης, συνιστάμενη στη λήψη δανείου με χαμηλό επιτόκιο και συνακόλουθη χαμηλή μηνιαία δόση αποπληρωμής του, η αγωγή ομοίως είναι απορριπτέα ως νομικά αβάσιμη, καθώς, κατά τα ιστορούμενα στην αγωγή, τα συμβαλλόμενα μέρη δεν στήριζαν τη σύναψη των ανωτέρω συμβάσεων αποκλειστικά και μόνο στο χαμηλό επιτόκιο και στη χαμηλή μηνιαία δόση, καθιστώντας το γεγονός αυτό δικαιοπρακτικό θεμέλιο αυτής, με την έννοια της κοινής συμφωνίας τους (αμφοτέρων των μερών) περί ανατροπής της σύμβασης σε περίπτωση διακύμανσης του συναλλάγματος σε σημείο που καθιστούσε μη ευνοϊκή τη συγκεκριμένη σύμβαση για τους δανειολήπτες, ενώ μόνη η ενδεχόμενη διαβεβαίωση των υπαλλήλων της εναγομένης για ευνοϊκότερους όρους λήψης του συγκεκριμένου δανείου κατά τη σταδιακή αποπληρωμή του, και αληθές υποτιθέμενο ως γεγονός, δεν αρκεί για να το αναγάγει σε δικαιοπρακτικό θεμέλιο αυτής. Περαιτέρω, η ως άνω υπό στοιχείο Γ επικουρική βάση της αγωγής, κατά το μέρος κατά το οποίο ζητείται να αναγνωρισθεί η ακυρότητα των επίδικων συμβάσεων ως εικονικών, πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη, καθόσον, σύμφωνα και με όσα διαλαμβάνονται στην ανωτέρω υπό στοιχείο Θ νομική σκέψη, η εικονικότητα στις συμβάσεις πρέπει να είναι διμερής, δηλαδή στην επίδικη σύμβαση, άπαντα τα διάδικα συμβληθέντα μέρη να επιθυμούσαν την κατάρτιση αυτής σε ευρώ, προϋπόθεση όμως που δεν πληρούται εν προκειμένω, καθόσον οι ενάγοντες συνομολογούν ότι οι ίδιοι δεν είχαν γνώση της επικαλούμενης εικονικότητας και εν γένει του νοήματος της σύναψης της επίδικης σύμβασης σε ελβετικό φράγκο, παρά μόνο γνώριζαν την ωφέλεια του χαμηλού επιτοκίου αυτής, στο οποίο και απέβλεπαν. Εξάλλου, το αίτημα της αγωγής που επιχειρείται να στηριχθεί

στη διάταξη του άρθρ. 388 ΑΚ, για αναπροσαρμογή της οφειλής των εναγόντων και αναγωγής της αντιπαροχής της επίδικης σύμβασεως στο μέτρο που αρμόζει και συγκεκριμένα στο ποσό των 48.464,10 ευρώ, κατά την 15.05.2015, τυγχάνει απορριπτέο, ως μη νόμιμο, καθόσον, κατά τα εκτιθέμενα ειδικότερα στην υπό στοιχείο Ι νομική σκέψη, η εφαρμογή της ανωτέρω διάταξης προϋποθέτει, ότι τα μέρη, κατά το χρόνο κατάρτισης της σύμβασης, έλαβαν υπόψη τους περιστατικά, στα οποία θεμελίωσαν το περιεχόμενο της σύμβασης και απέβλεψαν σε αυτά, τα οποία και απετέλεσαν το βάθρο της σύμβασης. Εν προκειμένω ωστόσο, οι ενάγοντες δεν επικαλούνται ότι η διατήρηση της συναλλαγματικής ισοτιμίας μεταξύ ελβετικού φράγκου - ευρώ, ως αυτή είχε κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης, η ανατροπή της οποίας επέφερε την αύξηση του ύψους των καταβαλλόμενων μηνιαίων δόσεων του επίδικου δανείου, αποτέλεσε το δικαιοπρακτικό θεμέλιο της επίδικης σύμβασης και ότι αποτελεί απρόοπτη και ανυπαίτια ως προς τους ενάγοντες μεταβολή αυτού. Αντίθετα, με την κρινόμενη αγωγή τους, οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι αγνοούσαν ότι το ύψος των οφειλών τους σε ευρώ εξαρτάται από την ισοτιμία μεταξύ των δύο νομισμάτων, ώστε δεν μπορεί να γίνει λόγος για απρόοπτη μεταβολή του κοινού δικαιοπρακτικού θεμελίου στο οποίο η σύμβαση στηρίχθηκε, ως απαιτείται για την εφαρμογή της διάταξης του άρθρ. 388 ΑΚ. Τέλος, το ίδιο ανωτέρω αίτημα, κατά το μέρος που επιχειρείται να στηριχθεί στη διάταξη του άρθρ. 288 ΑΚ, είναι απορριπτέο, κατά μεν το χρόνο, προ της επιδόσεως της αγωγής, σε κάθε περίπτωση, ως μη νόμιμο, καθόσον, κατά τα διαλαμβανόμενα στην υπό στοιχείο Ι νομική σκέψη, το σχετικό δικαίωμα ασκείται από της επιδόσεως της αγωγής και μελλοντικά και χωρίς αναδρομικότητα, κατά δε τον μεταγενέστερο της άσκησης της αγωγής χρόνο, ως αόριστο, καθόσον ουδόλως αναφέρονται εκείνα τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά που απαιτούνται προκειμένου να αναπροσαρμοσθεί το υπόλοιπο οφειλόμενο ποσό του δανείου στο προσήκον μέτρο, ως απαιτείται, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην ίδια ανωτέρω νομική σκέψη. Συγκεκριμένα, δεν εκτίθενται εκείνα τα πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία, από την εκτίμηση των οποίων να μπορεί το παρόν Δικαστήριο να σχηματίσει δικανική πεποίθηση, ότι το προτεινόμενο από τους ενάγοντες χρηματικό αντάλλαγμα αντισταθμίζει, σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών την αξία της αντιπαροχής. Ειδικότερα, οι ενάγοντες όφειλαν να εκθέσουν στην αγωγή τη διακύμανση και τις μεταβολές κατά τα παρελθόντα έτη, ήτοι κατά τα έτη που προηγήθηκαν της σύναψης της επίδικης σύμβασης και κατά τα έτη, από τη σύναψη της σύμβασης μέχρι και το χρόνο άσκησης της κρινόμενης αγωγής και δη αναλυτικά, κατ' έτος, με αναφορά και της διαμόρφωσης του επιτοκίου, κατά τους εκάστοτε ανωτέρω αναφερόμενους χρόνους, ώστε το Δικαστήριο να συγκρίνει τα μεγέθη αυτά, προκειμένου να διαπιστώσει, από τη σύγκριση αυτή, αφενός εάν υπάρχει διαφορά και ποιό το μέγεθος αυτής και αφετέρου να προσδιορίσει το ύψος της οφειλής, το οποίο αίρει τη δυσαναλογία των εκατέρωθεν παροχών και αποκαθιστά τη διαταραχθείσα καλή πίστη. Κατά τα λοιπά, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 180, 181, 281, 361, 806 επ. ΑΚ, 2 του Ν. 2251/1994, 70, 176ΚΠολΔ, πλην του παρεπόμενου αιτήματος να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή, ως προς το καταψηφιστικό της αίτημα, το οποίο θα πρέπει ν' απορριφθεί ως μη νόμιμο λόγω της απορρίψεως του κύριου καταψηφιστικού αιτήματος με το οποίο συνδέεται κατά τα αιτηθέντα. Πρέπει, επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσία.

Η εναγομένη, με τις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις της, αρνείται την αγωγή, επικαλούμενη ειδικότερα ότι αφενός τηρήθηκαν όλες οι απαιτούμενες προϋποθέσεις ενημέρωσης των εναγόντων πριν τη σύναψη της επίδικης δανειακής σύμβασης, τους όρους της οποίας διέθεταν την εμπειρία και ικανότητα να αντιληφθούν. Περαιτέρω, δε, ισχυρίζεται ότι η άσκηση της ένδικης αξίωσης των

εναγόντων συνιστά καταχρηστική συμπεριφορά, καθώς οι ενάγοντες από την ημερομηνία σύναψης της επίδικης σύμβασης και για χρονικό διάστημα επτά (7) ετών επωφελήθηκαν από το χαμηλό επιτόκιο που απέρρευε από τη δανειοδότησή τους σε ελβετικό φράγκο, ενώ, με την κρινόμενη αγωγή τους, επιχειρούν να αποδεσμευθούν από της οφειλές τους έναντι της. Ότι εξάλλου, οι ενάγοντες έχουν συντρέχον πταίσμα, σε ποσοστό 95%, στην επέλευση της ζημίας τους, καθόσον, ενώ, κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα των επτά (7) ετών, είχαν το χρόνο να συνειδητοποιήσουν τον συναλλαγματικό κίνδυνο που ανέλαβαν με την επίδικη σύμβαση, ουδέν έπραξαν αλλά συνέχισαν να επωφελούνται από το σημαντικά μικρότερο επιτόκιο της επίδικης σύμβασης σε ελβετικό φράγκο. Ο πρώτος ισχυρισμός της εναγομένης, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά περί αδιαμαρτύρητης καταβολής των τοκοχρεωλυτικών δόσεων από τους ενάγοντες για το επικαλούμενο από την εναγομένη χρονικό διάστημα επτά (7) ετών δε συνιστά μακρόχρονη αδράνεια των εναγόντων προς έγερση της επίδικης αξίωσή τους, η άσκηση της οποίας, ελλείπει άλλων επικαλούμενων από την εναγομένη περιστατικών, δεν δύναται να θεωρηθεί αντίθετη στις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, όπως απαιτείται για τη θεμελίωση της καταχρηστικότητας (βλ. Ολ.ΑΠ 8/2001, ΑΠ 38/2015, ΑΠ 741/2015, 813/2015, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ο δε δεύτερος ισχυρισμός της εναγομένης, ως προς το μέρος που η κρινόμενη αγωγή κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, αλυσιτελώς προβάλλεται, καθώς λείπει η προϋπόθεση της υποχρέωσης προς αποζημίωση που απαιτείται για την εφαρμογή της ανωτέρω διάταξης (βλ. ΑΠ 188/2015, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου και περιλαμβάνονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, τα νομίμως προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους διαδίκους έγγραφα, αποδεικνύονται τα εξής πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει της υπ' αριθμ. ... από 16.11.2006 σύμβασης, οι διάδικοι συνήψαν δάνειο, ύψους 199.875,00 ελβετικών φράγκων, ισόποσου προς 125.834,17ευρώ, με βάση την ισοτιμία των δύο νομισμάτων κατά την ημέρα εκταμίευσης, διάρκειας 180 μηνών, προκειμένου οι ενάγοντες να αποπληρώσουν άλλο στεγαστικό δάνειο που είχαν λάβει από άλλη τράπεζα και να επισκευάσουν - αποπερατώσουν την κατοικία τους. Κατά τους όρους της εν λόγω δανειακής

σύμβασης, το επιτόκιο ορίσθηκε κυμαινόμενο, ίσο με το εκάστοτε επιτόκιο Libor, πλέον περιθωρίου, ανερχομένου σε 1,20% και της εισφοράς του ν. 128/1975, ανερχόμενης κατά την ημερομηνία σύναψης της σύμβασης σε 0,12%. Το παραπάνω προϊόν του επίδικου στεγαστικού δανείου εκταμιεύθηκε στις 22.12.2006, υπέρ των εναγόντων, στον τηρούμενο στην εναγόμενη τράπεζα από τον πρώτο των εναγόντων υπ' αριθμ. ... λογαριασμό, στον οποίο επίσης οι ενάγοντες κατέθεταν χρηματικά ποσά προς εξόφληση των εκάστοτε οφειλόμενων δόσεων, τα οποία πιστώνονταν από την εναγόμενη στον τηρούμενο με αριθμό 5151-030183-106 λογαριασμό σε ελβετικά φράγκα, σύμφωνα με τον όρο 2 της σύμβασης. Προς εξασφάλιση δε του εν λόγω δανείου, εγχράφηκε, επί ακινήτου των εναγόντων, στις 17.11.2006, στα βιβλία υποθηκών Υποθηκοφυλακείου Λαμίας, συναινετική προσημείωση υποθήκης, ποσού 259.837,50 ελβετικών φράγκων και 162.632,22 ευρώ, ως το ισόποσο σε ευρώ, κατά την ημερομηνία εγγραφής. Εξάλλου, σύμφωνα με τον όρο 4.1 παρ. 3 της ανωτέρω σύμβασης *«Η εξόφληση του δανείου από τον οφειλέτη θα γίνει είτε σε αυτούσιο συναλλάγμα είτε με το σε ευρώ ισάξιο (αντίτιμο) του συναλλάγματος Ελβετικών Φράγκων, υπολογιζόμενο, την ημερομηνία πληρωμής της δόσης, με βάση την ισοτιμία του οικείου συναλλάγματος, όπως αυτή θα προκόψει από την διατραπεζική αγορά συναλλάγματος. (...)»*, ενώ κατά τον όρο 10 παρ 2 αυτής *«Ο Οφειλέτης και ο Εγγυητής δηλώνουν ότι πριν την υπογραφή της παρούσας σύμβασης ενημερώθηκαν πλήρως από τους υπαλλήλους της Τράπεζας σχετικά με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους που προκύπτουν από τη σύμβαση αυτή και ότι τους επεξηγήθηκαν όλοι οι όροι αυτής και ιδίως οι κίνδυνοι που μπορούν να προκύψουν από ενδεχόμενη αύξηση της συναλλαγματικής ισοτιμίας του νομίσματος του Ελβετικού Φράγκου έναντι του Ευρώ, αναφορικά με την σε ευρώ αποτίμηση του κεφαλαίου του δανείου, των ασφαλίσεων, της καταβαλλόμενης δόσης και την εν γένει αποπληρωμή του δανείου»*. Οι ενάγοντες, με την κρινόμενη αγωγή, καθ' ο μέρος αυτή κρίθηκε νόμιμη, ισχυρίζονται ότι ο τελευταίος όρος είναι καταχρηστικός, ως περιλαμβανόμενος στην ενδεικτική απαρίθμηση του καταλόγου του άρθρ. 2 παρ. 7 ν. 2251/1994 κι ότι οι ίδιοι ουδέποτε ενημερώθηκαν από την εναγόμενη για τους κινδύνους που μπορεί να προκύψουν από ενδεχόμενη αλλαγή της συναλλαγματικής ισοτιμίας ελβετικού φράγκου - ευρώ, ούτε προσδιορίζεται με ποιο τρόπο έλαβαν αυτή την πληροφόρηση, ενώ ο όρος *«αποτίμηση του δανείου σε ευρώ»* είναι πλήρως ακατανόητος γι' αυτούς. Ωστόσο, πέραν των

ειδικότερων όρων και συμφωνιών μεταξύ των διαδίκων, με την επίδικη σύμβαση, η τελευταία τιτλοφορείται με κεφαλαία γράμματα ως «*ΣΥΜΒΑΣΗ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ ΣΕ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ (CHF)*», δυνάμει δε αυτής συνομολογήθηκε μεταξύ των διαδίκων τοκοχρεωλυτικό δάνειο ελβετικών φράγκων ύψους 199.875,00 ευρώ, όπως επίσης αναγράφεται, με κεφαλαία έντονα γράμματα, στην πρώτη σελίδα της επίδικης σύμβασης. Περαιτέρω, με τον όρο 2 της επίδικης σύμβασης συνομολογήθηκε ότι η ανάληψη του δανείου από τους ενάγοντες θα γίνει σε αυτούσιο συνάλλαγμα ελβετικών φράγκων, αν δε ο οφειλέτης, την ημέρα της εκταμίευσης επιθυμεί το ισάξιο των εκταμιευθέντων, ελβετικών φράγκων σε ευρώ, η μετατροπή θα γίνει με βάση την ισοτιμία του οικείου συναλλάγματος, όπως αυτή θα προκόψει από τη διατραπεζική αγορά συναλλάγματος. Εξάλλου, σύμφωνα με τον όρο 4.1 της επίδικης σύμβασης η εξόφληση του δανείου συνομολογήθηκε ότι θα γίνει, ως ανωτέρω αναφέρθηκε, είτε σε αυτούσιο συνάλλαγμα είτε με το σε Ευρώ ισάξιο (αντίτιμο) του συναλλάγματος Ελβετικών Φράγκων, υπολογιζόμενο, την ημερομηνία πληρωμής της δόσης, με βάση την ισοτιμία, όπως αυτή θα προκόψει από τη διατραπεζική αγορά συναλλάγματος. Κατόπιν των ανωτέρω, οι ενάγοντες, μετά την εκταμίευση του δανείου, ξεκίνησαν να καταβάλουν τις οφειλόμενες δόσεις, τις οποίες η εναγόμενη υπολόγιζε σε ελβετικό φράγκο, και ειδικότερα η πρώτη εξ αυτών ανερχόταν στο ποσό των 1.388,97 ελβετικών φράγκων (22.12.2006), ενώ ακολούθως το ύψος της οφειλόμενης μηνιαίας τοκοχρεωλυτικής δόσης διαμορφώθηκε στις 22.01.2007 στο ποσό των 1.412,13 ελβετικών φράγκων, στις 22.01.2008 στο ποσό των 1.482,40 ελβετικών φράγκων, στις 22.01.2009 στο ποσό των 1.281,32 ελβετικών φράγκων, στις 22.01.2010 στο ποσό των 1.260,39 ελβετικών φράγκων, στις 22.01.2011 στο ποσό των 1.262,35 ελβετικών φράγκων, στις 22.01.2012 στο ποσό των 1.255,34 ελβετικών φράγκων, στις 22.01.2013 στο ποσό των 1.253,76 ελβετικών φράγκων, στις 22.01.2014 στο ποσό των 1.253,76 ελβετικών φράγκων, ενώ στις 22.01.2015 στο ποσό των 1.253,76 ελβετικών φράγκων. Περαιτέρω, η συναλλαγματική ισοτιμία ευρώ - ελβετικού φράγκου, η οποία, στις 22.11.2006 ανήρχετο σε 1,5933, από το έτος 2011, οπότε υποτιμήθηκε το ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου, ανήλθε στο 1,20, ενώ στις 17.01.2015 η τελευταία, βάσει του Δελτίου Συναλλαγματικών Ισοτιμιών της 16η.01.2015, ανήλθε σε 1,0128, με αποτέλεσμα να επιβαρυνθεί το υπόλοιπο του οφειλόμενου κεφαλαίου και το ύψος της μηνιαίας δόσης της δανειακής σύμβασης. Στις 03.02.2015 δε, οι ενάγοντες

ενημερώθηκαν από τους υπαλλήλους της εναγομένης, ότι το υπόλοιπο του άληκτου κεφαλαίου ανερχόταν στο ποσό των 93.865,56 ευρώ, η δε μηνιαία δόση σε ευρώ, κατά την ίδια ημερομηνία, στο ποσό των 1.160,99 ευρώ. Αποδείχθηκε περαιτέρω ότι, οι ενάγοντες, εκ των οποίων ο μεν πρώτος είναι συνταξιούχος καθηγητής Τ.Ε.Ι., η δε δεύτερη Υπεύθυνη Διεύθυνσης του κέντρου Κοινωνικής Πρόνοιας της Περιφέρειας ..., προέβησαν στη σύναψη της επίδικης σύμβασης, προκειμένου να αποπληρώσουν, κατά τον σχετικό όρο της σύμβασης, άλλο στεγαστικό δάνειο που είχαν λάβει από την Εμπορική Τράπεζα και συγκεκριμένα προκειμένου να εξασφαλίσουν χαμηλότερη μηνιαία δόση, από αυτή που κατέβαλλαν στην τελευταία τράπεζα, όπως οι ίδιοι συνομολογούν, με την κρινόμενη αγωγή τους. Προέβησαν δε στη σύναψη της επίδικης σύμβασης επειδή, όπως τους εκτέθηκε από τους αρμόδιους υπαλλήλους της εναγομένης, το εν λόγω δάνειο τους εξασφάλιζε χαμηλό επιτόκιο και χαμηλή μηνιαία δόση, με βάση τη συναλλαγματική ισοτιμία, η οποία ήταν σταθερή για περίπου δέκα έτη, πριν τη σύναψη της επίδικης σύμβασης (βλ. κατάθεση μάρτυρα που με επιμέλεια των εναγόντων εξετάστηκε στο ακροατήριο). Εξάλλου, η επίδικη σύμβαση, πράγματι, τους εξασφάλιζε την χαμηλή μηνιαία δόση στην οποία αποσκοπούσαν σε σχέση και με την προηγούμενη δανειακή σύμβαση που είχαν συνάψει με την Εμπορική Τράπεζα, καθ' όλο το χρονικό διάστημα μέχρι την κατά τα ανωτέρω υποτίμηση του ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου. Περαιτέρω, οι ενάγοντες γνώριζαν ότι η επίδικη σύμβαση είναι σε συνάλλαγμα και ως εκ τούτου εξαρτάται από τη συναλλαγματική ισοτιμία μεταξύ ελβετικού φράγκου και ευρώ. Γνώριζαν επίσης ότι η ισοτιμία μεταξύ των δύο νομισμάτων δύναται να διακυμανθεί μελλοντικά, αγνοούσαν, ωστόσο, το ύψος της διακύμανσης που κατά τα ανωτέρω επήλθε, το οποίο όμως (ύψος) δεν ήταν γνωστό, κατά το χρόνο σύναψης της επίδικης σύμβασης ούτε στους αρμόδιους υπαλλήλους της αντιδίκου, με τους οποίους ήλθαν σε επαφή προς σύναψη της επίδικης σύμβασης (βλ. κατάθεση μάρτυρα που με επιμέλεια των εναγόντων εξετάστηκε στο ακροατήριο), καθόσον αυτό ορίστηκε μεταγενέστερα, με βάση τη διατραπεζική αγορά συναλλάγματος και τις αποφάσεις της Κεντρικής Τράπεζας της Ελβετίας, η οποία, στις 15.01.2015, ανακοίνωσε ότι τερματίζει την πολιτική της ελάχιστης συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου με το ευρώ, με αποτέλεσμα την υποτίμηση του ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου. Ητοι, η ανατροπή της επίμαχης ισοτιμίας δεν ήταν αποτέλεσμα ενεργειών των υπαλλήλων της τράπεζας, αλλά υπήρξε απότοκος αλλαγής

δεδομένων της παγκόσμιας οικονομίας, στο πλαίσιο της οποίας η ανατροπή αυτή ήταν πιθανή και ενδεχόμενη. Εξάλλου, οι ενάγοντες, με το αναφερθέν επαγγελματικό - γνωστικό επίπεδο και με βάση τους όρους της σύμβασης και τη σχετική ενημέρωση που έλαβαν από την εναγομένη, μπορούσαν να εκτιμήσουν τις οικονομικές συνέπειες και μεταβολές που ο ανωτέρω περί συναλλαγματικής ισοτιμίας όρος της επίδικης σύμβασης συνεπάγεται για την τελευταία. Ειδικότερα, οι υπάλληλοι της εναγομένης υποχρεούνταν, βάσει του προσκομιζόμενου και επικαλούμενου υπ' αριθμ. ... υπηρεσιακού σημειώματος της τελευταίας να ενημερώνουν τους δανειολήπτες για τους συναλλαγματικούς κινδύνους που αναλαμβάνουν, δια της χορήγησης δανείου σε ελβετικά φράγκα, και δη για τον κίνδυνο μιας πιθανής ανατίμησης του ελβετικού φράγκου. Προβλέπεται δε στο ίδιο ανωτέρω έγγραφο η δυνατότητα των δανειοληπτών, σε περίπτωση που οι τελευταίοι κρίνουν, κάποια στιγμή, ότι το δάνειό τους σε ελβετικό φράγκο είναι πλέον ασύμφορο, να μετατρέψουν αυτό σε ευρώ. Εν προκειμένω δε, οι ενάγοντες, ενημερώθηκαν από τους αρμόδιους υπαλλήλους της εναγομένης για το ύψος της δόσης τους, σε ευρώ, του επίδικου σε ελβετικό φράγκο δανείου, με παραδείγματα που βασίζονταν στη διακύμανση της ισοτιμίας μεταξύ των δύο νομισμάτων. Περαιτέρω δε, έλαβαν και αντίστοιχο του επικαλούμενου και προσκομιζόμενου πληροφοριακού δελτίου στεγαστικών δανείων, στον υπ' αριθμ. 4 όρο του οποίου επίσης αναγράφεται, με έντονη γραφή, ότι «*Η χορήγηση του στεγαστικού δανείου σε συνάλλαγμα ενέχει κινδύνους από ενδεχόμενη διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας του νομίσματος του Ελβετικού Φράγκου έναντι του Ευρώ, αναφορικά με την σε ευρώ αποτίμηση του κεφαλαίου του δανείου, των ασφαλίσεων, της καταβαλλόμενης δόσης και την εν γένει αποπληρωμή του δανείου*». Όπως δε αναφέρθηκε στο οικείο μέρος, ενόψει του ότι η επίδικη δανειακή σύμβαση δεν αποτελεί επενδυτικό προϊόν, δεν απαιτείτο οι υπάλληλοι της εναγομένης να διαθέτουν πιστοποιητικό τύπου B1, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 49 § 1 ν. 3371/2005. Ακολούθως, οι ενάγοντες γνωρίζοντας ότι το χορηγηθέν σε αυτούς επίδικο δάνειο είναι εκτεθειμένο στην ενδεχόμενη διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας των δύο νομισμάτων' (ελβετικό φράγκο - ευρώ), ως προς το ύψος των' καταβαλλόμενων' σε ευρώ δόσεων, επέλεξαν να συνάψουν την επίδικη σύμβαση και να αποδεσμευθούν, με τον τρόπο αυτό, από την προηγούμενη σύμβαση που είχαν συνάψει, προφανώς σε ευρώ, με την Εμπορική Τράπεζα, επωφελούμενοι του χαμηλού επιτοκίου της επίδικης

σύμβασης σε σχέση με το επιτόκιο Euribor, ήτοι το επιτόκιο βάσης για τα χορηγούμενα σε ευρώ δάνεια, κατά το χρόνο σύναψης της επίδικης σύμβασης, αλλά και μέχρι σήμερα. Ειδικότερα, το επιτόκιο Libor ανήρχετο, ενδεικτικά, την ...06.2007 σε 2,36 έναντι 4,03 του Euribor, ενώ εξακολούθησε, καθ' όλο το χρονικό διάστημα από τη σύναψη της επίδικης σύμβασης μέχρι και τα τέλη του έτους 2012 να είναι χαμηλότερο σε σχέση με το Euribor, από τον τελευταίο δε χρόνο (31.12.2012) το εν λόγω επιτόκιο είναι αρνητικό. Οι ενάγοντες δε, από το χρόνο υπογραφής της σύμβασης έως και το έτος 2010 επωφελήθηκαν από την ισοτιμία ευρώ - ελβετικού φράγκου, κατά τα όσα έχουν ήδη εκτεθεί, ενώ πρέπει να επισημανθεί, ότι παρά το γεγονός ότι η ισοτιμία ευρώ - ελβετικού φράγκου ανατράπηκε σταδιακά από το έτος 2010, οι ενάγοντες δεν έκαναν χρήση του αναφερθέντος δικαιώματος τους να ζητήσουν από την εναγόμενη τη μετατροπή του νομίσματος της σύμβασης σε ευρώ. Συνεπώς, με βάση τα ανωτέρω, κατά την υπογραφή της σύμβασης, οι ενάγοντες ενημερώθηκαν, προσηκόντως, από την εναγόμενη (δια των υπαλλήλων της) σχετικά με τους όρους της επίδικης σύμβασης και ειδικότερα ως προς το κίνδυνο της συναλλαγματικής ισοτιμίας, ώστε ήταν σε θέση να αξιολογήσουν, εάν η προτεινόμενη σύμβαση προσαρμοζόταν στις ανάγκες τους και στην οικονομική τους κατάσταση. Ήτοι, γνώριζαν, κατά το ως άνω κρίσιμο χρόνο, ότι αναλάμβαναν το μεταγενέστερα επελθόντα συναλλακτικό κίνδυνο της ανατροπής της ως άνω ισοτιμίας, δεδομένης της αναφερθείσας ενημέρωσής τους, καθώς και του γεγονότος ότι ήταν σαφές από το περιεχόμενο των προαναφερθέντων όρων, πως το οφειλόμενο ποσό θα υπολογιζόταν με βάση την ισοτιμία ευρώ/ελβετικού φράγκου, που θα ίσχυε κατά το χρόνο καταβολής εκάστης καταβλητέας δόσης. Τα ανωτέρω δεν ανατρέπονται από το γεγονός ότι οι υπάλληλοι της εναγομένης δεν τους παρείχαν προϊόντα αντιστάθμισης κινδύνου, αφού τέτοια προϊόντα δεν διέθεταν, ούτε είχαν τέτοια υποχρέωση, κατά το χρόνο σύναψης της επίδικης σύμβασης, ενώ τυχόν αγορά ασφαλιστικών προγραμμάτων θα είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση του ύψους της μηνιαίας δόσης τους. Με βάση δε την ανωτέρω ενημέρωσή τους και έχοντας και τις στοιχειώδεις γνώσεις για να αντιληφθούν το περιεχόμενό τους, αποφάσισαν με ελεύθερη βούληση, τη σύναψη σύμβασης στεγαστικού δανείου σε ελβετικό φράγκο, προκειμένου να επωφεληθούν από τη διαφορά των επιτοκίων Libor και Euribor και αποπληρώνοντας προγενέστερη δανειακή σύμβαση που είχαν συνάψει με άλλη τράπεζα, να δεσμεύονται πλέον από την

επίδικη δανειακή σύμβαση που τους εξασφάλιζε χαμηλότερη μηνιαία δόση. Επομένως, ο επίμαχος όρος 10 της επίδικης σύμβασης, με τον οποίο οι ενάγοντες δήλωσαν ότι ενημερώθηκαν πλήρως για τους όρους αυτής και ιδίως τους κινδύνους που μπορεί να προκόψουν από ενδεχόμενη αύξηση της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου έναντι του ευρώ, δεν είναι καταχρηστικός, καθόσον, πράγματι, εν προκειμένω, υπήρξε, κατά τα ανωτέρω, η σχετική ενημέρωση. Κατ' ακολουθία όλων των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αγωγή να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη, ενώ, τέλος, τα δικαστικά έξοδα των διαδικών πρέπει να συμψηφιστούν, στο σύνολό τους, κατ' άρθρο 179 ΚΠολΔ, καθώς η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδικών.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδικών.
ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στη Λαμία στις 18.03.2016

Δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στη Λαμία, στις 25.04.2016, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.